

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΟ 111ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Α. - Απαγορεύουμε την πραγματοποίηση κάθε δημόσιας σε ανοικτό χώρο συνάθροισης, πορείας, διαδήλωσης κ.λ.π. πεζή ή με οποιδήποτε τροχαίο μέσο στη διασταύρωση των οδών Στρατωνίου-Σταυρού με οδό Ολυμπιάδας-Βαρβάρας όπου τα πρόσχημα παραπήγματα (κιόσκια) και στην ευρύτερη περιοχή των Κοινοτήτων Ολυμπιάδας και Βαρβάρας Χαλκιδικής από 00:01 ώρας της 24.11.1997 μέχρι 24.00 ώρας της 4.12.1997, για τους λόγους που αναφέρονται παρακάτω, ήτοι για υποτροπή σοβαρού κινδύνου της δημόσιας ασφάλειας και απειλής σοβαρής διατάραξης της κοινωνικοπολιτισμικής ζωής στην περιοχή των Κοινοτήτων Ολυμπιάδας και Βαρβάρας Χαλκιδικής.

Β. - Οποιοδήποτε πραγματοποίηση ή υπόκλιση πραγματοποίησης δημόσιας σε ανοικτό χώρο συνάθροισης, πορείας, διαδήλωσης κ.λ.π. πεζή ή με οποιδήποτε τροχαίο μέσο στις παραπάνω ευρύτερες περιοχές των Κοινοτήτων Ολυμπιάδας και Βαρβάρας Χαλκιδικής κατά τον ανωτέρω χρόνο θα αντιμετωπισθεί με κάθε νόμιμο μέσο, κατά δε των παραβατών θα ενεργηθούν τα νόμιμα σε εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 171 του Π.Κ. ή άλλων κατά περίπτωση συναφών διατάξεων.

Ολυμπιάδα 24-11-97

21 Απριλίου 1967. Σήμερα ο χρόνος γύρισε πίσω στην περιοχή του Στρυμονικού κόλπου. Βρισκόμαστε σε κατάσταση πολιορκίας. Οι δυνάμεις των Μ.Α.Τ. ασκούν ψυχολογική βία -προκλήσεις, εξουβρίσεις, απαγόρευση κυκλοφορίας, απαγόρευση κατοίκων να προσεγγίσουν στον χώρο εργασίας τους. Οι κτηνοτρόφοι δεν επιτρέπεται να πάνε στα κοπάδια τους που έχουν αφεθεί στην τύχη τους, συλλήψεις κατοίκων και του προέδρου της κοινότητας Ολυμπιάδας με προκατασκευασμένες κατηγορίες. Αναστατώθηκε η κοινωνικοοικονομική ζωή της περιοχής. Όλα αυτά χωρίς να υπάρχει συγκέντρωση των κατοίκων ούτε καμιά άλλη ενέργεια που να δικαιολογεί τέτοιου είδους επιχειρήσεις. Επαναλαμβάνουμε ότι έχει κηρυχθεί στρατιωτικός νόμος. Ζητάμε την παρέμβαση κάθε δημοκρατικού πολιτικού φορέα.

**ΠΡΟΣΤΑΤΕΨΤΕ ΜΑΣ
ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΝΑ ΛΥΘΕΙ ΤΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΡΗΝΙΚΑ**

Η Επιτροπή Αγώνα των κοινοτήτων του Στρυμονικού κόλπου

670 ημέρες συμπληρώνονται σήμερα από την έναρξη του αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση στην περιοχή τους των μεταλλείων χρυσού της καναδικών συμφερόντων εταιρίας TVX HELLAS GOLD, ένας αγώνας που μετά και τα τελευταία γεγονότα έχει οδηγηθεί στο πιο οριακό του σημείο.

Δευτέρα 00.01 π.μ. Άνδρες των Ε.Κ.Α.Μ. παραδίδουν σε κατοίκους που βρίσκονται στο μπλόκο της Ολυμπιάδας την χουντική καταβολή απόφαση του αστυνομικού διευθυντή Χαλκιδικής Νικόλαου Αθανασόπουλου με την οποία από εκείνη την ώρα απαγορεύεται κάθε δημόσια συνάθροιση, πορεία, διαδήλωση κλπ πεζή ή με οποιοδήποτε μέσο στη διασταύρωση των οδών Στρατωνίου-Σταυρού με οδό Ολυμπιάδας-Βαρβάρας όπου τα πρόσχημα παραπήγματα, μέχρι 24.00 ώρας της 4.12.97...κατά των παραβατών θα ενεργηθούν τα νόμιμα σε εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 171 του Π.Κ. ή άλλων κατά περίπτωση συναφών διατάξεων. Ο αρχηγός των ΕΚΑΜιτών απευθυνόμενος -μετά της επιδείξεως του ανδρισμού του- στους κατοίκους που βρίσκονται στο μπλόκο, αναφέρει αυτολεξεί: "Εμείς δεν είμαστε σαν τους βλάχους που έχετε εδώ... Ήρθαμε από την Αθήνα... Είδατε τί κάναμε στους δικούς σας στη Λάρισα και τους βουλευτάδες τους (αγρότες, Πατάκη-Μπούτα)... Έτσι θα σας γ.....".

Δευτέρα 07.30 π.μ. Λίγες ώρες μετά άνδρες των Ε.Κ.Α.Μ. συλλαμβάνουν τους τρεις κατοίκους της Ολυμπιάδας που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο μπλόκο επειδή, όπως ανακοίνωσαν, εντόπισαν και κατέσχεσαν σε παρακείμενους θάμνους 99 βόμβες μολότωφ, κάλυκες από πυροβόλα και κυνηγετικά όπλα καθώς και άδεια δοχεία φύλαξης χημικών που χρησιμοποιεί η αστυνομία και τα οποία είχαν κλαπεί στα επεισόδια της 9ης Νοέμβριου... Μέσος όρος ηλικίας των συλληφθέντων τα 63 χρόνια... Ο πρόεδρος της Ολυμπιάδας που έφθασε στο σημείο για να ζητήσει εξηγήσεις συλλαμβάνεται επίσης... Οι προκλήσεις συνεχίζονται, αφού γύρω από την Ολυμπιάδα και τους δρόμους που οδηγούν στο μεταλλείο έχουν παραταχθεί συνολικά 900 άνδρες των ΕΚΑΜ, αύρες, περιπολικά και αυτοκίνητα της ασφάλειας. Αρχίζουν σωματικοί έλεγχοι, έρευνες στα αυτοκίνητα των κατοίκων, ακόμη και οι δάσκαλοι του σχολείου του Σταυρού που διαμένουν στην Ολυμπιάδα υποχρεούνται να βεβαιώσουν την ιδιότητά τους...

Τρίτη 08.00 π.μ. Η χουντική διαταγή του Αθανασόπουλου αίρεται, αφού οι κάτοικοι δείχνουν αποφασισμένοι να την παραβούν από την πρώτη κιόλας μέρα της ισχύος της, ύστερα κι από τις συνεχείς προκλήσεις των αστυνομικών και τις συλλήψεις των συγχωριανών τους. Το απόγευμα της ίδιας

Συνέχεια στη 2η σελίδα

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

**"Αυτά παθαίνει
όποιος
συνδικαλίζεται!"**

Ο ΚΤΩ ΣΥΡΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ήδη απελάθηκαν από τα Χανιά και ένας ακόμη κινδυνεύει άμεσα με απέλαση. Η κάθε άλλο παρά πρωτοφανής ιστορία, δεν θα μπορούσε να έχει παρά μια προφανή κατάληξη.

Λίγους μήνες πριν, οι σύροι εργαζόμενοι είχαν συσπειρωθεί και είχαν δημιουργήσει το Σύνλογο Συρίων Εργαζομένων στα Χανιά. Μέλη του πάνω από 140 άτομα, μετανάστες από τη Συρία. Παράλληλα είχε δημιουργηθεί και η Επιτροπή Υπεράσπισης Δικαιωμάτων Μεταναστών Εργατών, μια ανοιχτή επιτροπή με μέλη τόσο έλληνες, όσο και μετανάστες εργάτες στα Χανιά. Αξίζει να σημειωθεί ότι η παρουσία όχι μόνο σύρων, αλλά συνολικότερα αράβων μεταναστών στην πόλη μετράει ήδη αρκετά χρόνια. Χωρίς να έχει υπάρξει κάποια ιδιαίτερη ενόχληση μέχρι τώρα.

Αυτό που διαφοροποίησε τόσο ριζικά τα πράγματα, ήταν η δημιουργία των μεταναστευτικών οργανώσεων που προαναφέρθηκαν. Ποιος μπορεί να νιώσει έκπληξη στο γεγονός ότι η ασφάλεια κινήθηκε εναντίον τους και ταχύτατα και εκδικητικά; Η πρώτη κίνηση των μπάτσων ήταν να ζητήσουν από το πρωτοδικείο αντίγραφο του καταστατικού. Το οποίο και πήραν, μόνο που οι υπάλληλοι αρνήθηκαν σθεναρά να τους παραδώσουν μαζί και τον κατάλογο των ονομάτων των ιδρυτικών μελών(!). Όπως και ο δικηγόρος που το συνέταξε. Αν αυτή η είδηση είχε δημοσιευτεί στα ΜΜΕ, θα τονίζονταν ότι ο δήμαρχος, ο αντιδήμαρχος, το δημοτικό συμβούλιο και η νομάρχης των Χανίων αντιστάθηκαν στην απέλαση των σύρων μεταναστών. Οι αντιστάσεις όμως -καθώς και όποια κινητοποίηση κόσμου υπήρξε- εκπορεύτηκαν από την ανοιχτή χαϊνιώτικη κοινωνία. Οι μόνοι που δεν κινητοποιήθηκαν καθόλου, ήταν το Συνδικάτο Οικοδόμων, του οποίου και οι 9 συλληφθέντες ήταν μέλη.

Η ασφάλεια βέβαια φάνηκε δυνατότερη. Από τους 9 σύρους μετανάστες που συλλάβαν, τουλάχιστον οι 2 ήταν ιδρυτικά μέλη του Σύνλογου Συρίων Εργαζομένων στα Χανιά. Η απέλασή των 8 απ' αυτούς έγινε με συνοπτικές διαδικασίες, καθώς στη μεταγωγή οι μπάτσοι τους οδήγησαν κατευθείαν από το καράβι στο αεροδρόμιο. Ενέργεια που έγινε σκόπιμα, καθώς αν είχαν οδηγηθεί έστω και για μια στιγμή στο Μεταγωγών στην Αθήνα, η απέλασή τους μπορεί να είχε μπλοκαριστεί από κόσμο που είχε κινητοποιηθεί γι' αυτή την υπόθεση.

Αυτό που επιβάλλεται αυτή τη στιγμή είναι η δικιά μας δράση, η άμεση παύση των διαδικασιών απέλασης και για τον 9ο σύρο μετανάστη, που δεν έγινε για τυπικούς λόγους (επειδή δεν είχε διαβατήριο). Και αν κάτι μένει απ' αυτή την ιστορία, είναι τα λόγια του μπάτσου στην ασφάλεια: "Αυτά παθαίνει όποιος συνδικαλίζεται!"

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ

Συνέχεια από την 1η σελίδα

μέρας συγκεντρώνεται κόσμος στο μπλόκο και ο ίδιος ΕΚΑΜίτης τους παρότρυνε να τελειώνουν μια και καλή τις διαφορές, ζητώντας τη ρεβάνς της 9ης Νοεμβρίου. Οι κοινοτάρχες ζητούν από τον κόσμο να επιστρέψει στα σπίτια του... Νέα ανακοίνωση της αστυνομικής διεύθυνσης Χαλκιδικής, στην οποία αυτή τη φορά απαιτείται η επιστροφή δακρυγόνων και καπνογόνων, καθώς και του όπλου εκτόξευσής τους που είχαν κλαπεί από το αστυνομικό λεωφορείο που καταστράφηκε στη διάρκεια των συμπλοκών της 9ης Νοεμβρίου.

Τετάρτη 09.30 π.μ. Μολονότι οι πρόεδροι των κοινοτήτων κατάφεραν την προηγούμενη να ηρεμήσουν τους κατοίκους, η αστυνομική διεύθυνση Χαλκιδικής επανέρχεται με νέα ανακοίνωση. Καταγγέλλει ότι το βράδυ της Τρίτης ομάδα αγνώστων επιτέθηκε με πέτρες, ξύλα και πυροβολισμούς σε αυτοκίνητο της ασφάλειας που εκτελούσε διατεταγμένη υπηρεσία στο δρόμο Ολυμπιάδας-Στρατωνίου, καταστρέφοντας τα τζάμια του οχήματος, καθώς και ότι έπειτα από λίγο δεύτερο αυτοκίνητο της ασφάλειας δέχθηκε παρόμοια επίθεση. Επίσης, ότι αυτοκίνητο α-

στυνομικού που διερχόταν εκείνη την ώρα από το ίδιο σημείο ανατράπηκε μαζί με τον οδηγό του. Μάλιστα, στην ανακοίνωση γίνεται λόγος για προμελετημένη ενέδρα στα λεωφορεία που μεταφέρουν τους ΕΚΑΜίτες στο μεταλλείο, την οποία όμως απέτρεψαν τα παραπάνω συμβάντα... Πουθενά όμως δεν αναφέρουν ότι αμέσως μετά οχήματα της ασφάλειας περιδιαινούσαν τους δρόμους της Ολυμπιάδας πυροβολώντας σε διάφορες κατευθύνσεις (βρέθηκαν κάλυκες από 38άρια στους δρόμους του χωριού) και οι πιο ζηλωτές ρίχνουν καπνογόνα και δακρυγόνα σε αυλές σπιτιών και στο κοινωτικό κατάστημα. Ένα μηχανάκι με δύο κατοίκους της Ολυμπιάδας που πηγαίνει προς ενίσχυση του μπλόκου δέχεται επίθεση με πυροβολισμούς, ενώ ένα δακρυγόνο προκαλεί την ανατροπή του και τον ελαφρά τραυματισμό των επιβαινόντων. Η επιτροπή αγώνα καταγγέλλει με τη σειρά της τις προκλήσεις, επισημαίνοντας ότι υπάρχει σχέδιο της αστυνομίας για πρόκληση γενικευμένης σύρραξης που "θα στιγματίσει τον αγώνα τους". Παράλληλα επαναλαμβάνεται το αίτημα για άμεση δημοσιοποίηση του πορίσματος του Ινστιτούτου Γεωλογικών Μελετών Ελλάδας (ΙΓΜΕ) για την καταλλη-

λότητα ή μη της τοποθεσίας του Στρυμονικού κόλπου για την εγκατάσταση του μεταλλείου. Την ίδια ώρα -και προκειμένου να στηρίξει τις κατηγορίες των αστυνομικών για τις μολότωφ- με ανακοίνωση της η ΤΝΧ θυμάται ότι "στα γεγονότα της 9ης Νοεμβρίου είχαν χρησιμοποιηθεί παρόμοιες βόμβες για τον εμπρησμό των γεωτρήτων και του μετασχηματιστή που τροφοδοτεί με ρεύμα τις αντλίες πυρασφάλειας των μεταλλείων", υποστηρίζοντας ότι "πρόκειται για σχέδιο μεγάλης κλίμακας τρομοκρατικών ενεργειών"...

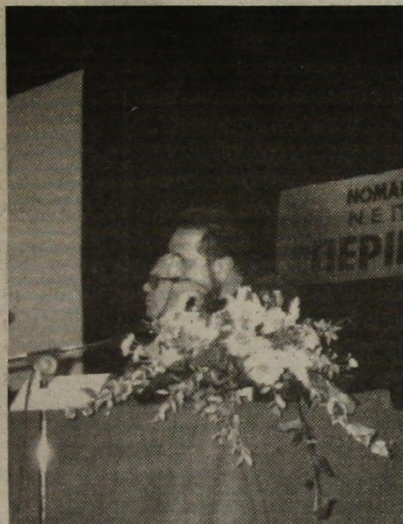
Πέμπτη 11.00 π.μ. Οδηγείται στο δικαστήριο Πολυγύρου με την κατηγορία της οπλοφορίας ο Π.Α., ένας από τους πέντε εργαζόμενους που απέλυσε η εταιρεία ως πρωταίτιους των γεγονότων της 9ης Νοεμβρίου, ο οποίος παρέμεινε για 24 ώρες στα αστυνομικά τμήματα Αρναίας και Πολυγύρου επειδή σε έλεγχο που έγινε στο αυτοκίνητό του το πρωί της Τετάρτης εντοπίστηκαν ένα ζευγάρι κιάλια και ένα τσεκούρι που χρησιμοποιούσε σε αγροτικές εργασίες... Ο χαλκιδικιώτης βουλευτής (εκλέγεται και από την περιοχή του Στρυμονικού) και υφυπουργός εθνικής οικονομίας, Χρήστος Πάχτας, (που είχε πιέσει για την ίδια υπόθεση τον Σημίτη όταν ο τελευταίος ήταν υπουργός βιομηχανίας,

με την επίκληση του πολιτικού κόστους,) επιχειρεί με δηλώσεις του να παρέμβει ως ειρηνοποιός δύναμη... Είναι όμως εκτός χωροχρόνου, αφού διαβεβαιώνει τους πάντες ότι "το λιγότερο σε δέκα ημέρες θα έχει ολοκληρωθεί η μελέτη του ΙΓΜΕ και θα ανακοινωθεί η εναλλακτική θέση για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας"... Δεν του είπε όμως κανείς ότι το πόρισμα είναι έτοιμο από τον Οκτώβριο και ότι θα κοινοποιούνταν την περασμένη εβδομάδα. Δεν του είπε κανείς ότι η μελέτη βρίσκεται στο γραφείο της κυρίας Διαμαντοπούλου και ότι αρχικά τουλάχιστον έκανε λόγο για ακαταλληλότητα της περιοχής του Στρυμονικού να δεχθεί την εγκατάσταση του μεταλλείου. Δεν του είπε κανείς ότι την κοινοποίηση του πορίσματος δεν θα κάνουν οι επιστήμονες του ΙΓΜΕ αλλά η ηγεσία του υπουργείου ανάπτυξης, αφού έτσι προβλέπει η συμφωνία που έκανε μετά τα περυσινά επεισόδια η επιτροπή αγώνα με την κυρία Παπανδρέου. Δεν του είπε κανείς ότι το πόρισμα είναι σχεδόν σίγουρο ότι συμφωνεί με την πρόταση τόσο της επιτροπής αγώνα, όσο και των εργαζομένων στην εταιρεία (οι 700 από τους 780 κάτοικοι Στρατωνίου και μικρότερων παρακείμενων χωριών), για μεταφορά δηλαδή της μονάδας επεξεργασίας στην περιοχή του Εκκλησιαστικού Μύλου, κοντά στο Στρατώνι. Δεν του είπε τέλος κανείς ότι η μεταφορά αυτή κάνει ζημιόγωνα την επένδυση για την εταιρεία (λόγω αύξησης κόστους μεταφοράς του μεταλλεύματος) και ότι τις ημέρες αυτές μεθοδεύεται η αλλοίωση του πορίσματος.

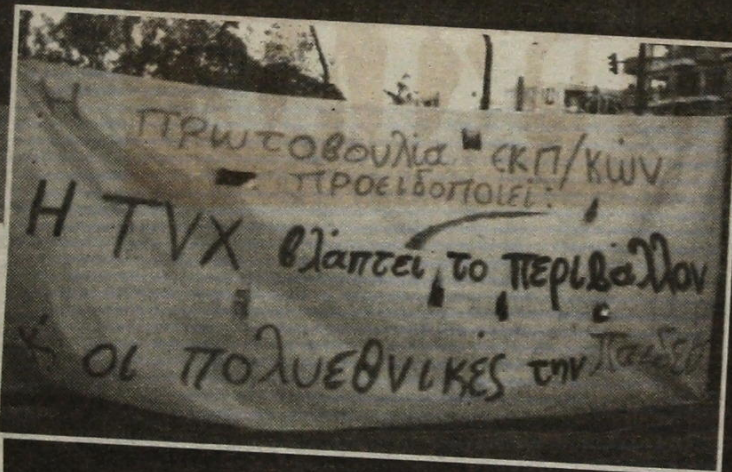
Την ώρα που γραφόταν αυτό το άρθρο βρισκόταν σε εξέλιξη πρωτοβουλία του αρχιμανδρίτη Αρναίας και Ιερισσού για συμβιβασμό και εκτόνωση της κρίσης, πρωτοβουλία που παραδόξως(;) έγινε δεκτή από την επιτροπή αγώνα, καθώς και διαδοχικές συναντήσεις αντιπροσωπείας των εργαζομένων με την ηγεσία του ΚΚΕ και του ΔΗΚΚΙ. Ελπίζουμε μόνο οι τελευταίες πληροφορίες να μην σημειώνουν την αναδίπλωση της επιτροπής αγώνα ενόψει του δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου, εξαπίας του οποίου θα προστεθούν εκείνες τις ημέρες -στην ήδη αστυνομικοκρατούμενη περιοχή- 300 ακόμη αστυνομικοί με αποσπάσεις από την Αθήνα. Ακόμη περισσότερο, ελπίζουμε ότι ο τοπικός αυτός αγώνας δεν θα είναι μία ακόμη αφορμή για κάποιους στον Περισσό να αποδείξουν ότι μπορούν να τον διαλύσουν όπως στην περίπτωση των αγροτών, δικαιώνοντας έτσι τον περίφημο πια ΕΚΑΜίτη...

Από την Αραβησσό μέχρι το Πουρί και την Ολυμπιάδα, οι κοινωνικοί αγώνες ούτε γραμμικοί ούτε προκαθορισμένοι είναι. Αναπόφευκτα, οι κοινωνικοί αγώνες εμπεριέχουν τις αντιφάσεις της κοινωνίας. Το στοίχημα αναφέρεται περισσότερο στα υπόλοιπα κοινωνικά κομμάτια, ιδιαίτερα σε εκείνα που επικαλούνται την αντίσταση...

No Justice, No Peace...
Σέρρες

Την περασμένη βδομάδα, η γνωστή από τη δράση της στον Στρυμονικό ΤΝΧ ήταν συνδιοργανώτρια ημερίδας για "το περιβάλλον και την εκπαίδευση" που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη...

...έξω από το χώρο της ημερίδας πραγματοποιήθηκε παρέμβαση από πρωτοβουλία εκπαιδευτικών. Μια αφηρητή για σύνδεση αγώνων;

Κυκλοφόρησαν...

★ Από την Ομάδα Κοινωνικής Δράσης Ιωαννίνων κυκλοφόρησε δελτίο πληροφόρησης. Για επικοινωνία: ΤΘ 1213 45110 Ιωάννινα

Εκδηλώσεις

★ Σήμερα Σάββατο 29 Νοέμβρη, στις 5.00 το απόγευμα, στο στέκι στο Βιολογικό, στη Θεσσαλονίκη, θα πραγματοποιηθεί συζήτηση για τις δυνατότητες αντίδρασης στην παλλαϊκή άμυνα, με σύνθημα "Όχι στην στρατιωτικοποίηση της ζωής μας".

★ Στον ίδιο χώρο, πάλι σήμερα, στις 9.00 το βράδυ, το Ράδιο Κιβωτός διοργανώνει φαγοπότι.

★ Την Πέμπτη 4 Δεκεμβρίου, στις 8.30 το βράδυ, οι καταληψίες της επταπυργίου θα πραγματοποιήσουν βιντεοπροβολή για τις καταλήψεις στο Άμστερνταμ και θα ακολουθήσει συζήτηση γενικότερα για το στεγαστικό και τους αγώνες στην πόλη. Στο αυτοδιαχειζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος", στη Θεσσαλονίκη.

Ένα δραστήριο φθινόπωρο στο Ηράκλειο

Έντονη δράση αναπτύσσεται αυτό το φθινόπωρο από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες στο Ηράκλειο. Συγκεκριμένα, όπως μας πληροφορούν:

- Στις 11 Οκτώβρη έγινε σε κεντρική πλατεία του Ηρακλείου γιορτή -ενάντια στην εμπορευματοποίηση της διασκέδασης- με αρκετό κόσμο, πολύ κέφι και δωρεάν κρασί από το Κοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου.
- Μετά τον εμπρησμό του Στεκιού Άνω-Κάτω Πατησίων κυκλοφόρησε αφισσάκι και προκήρυξη αντιπληροφόρησης.
- Την Παρασκευή 17 Οκτώβρη έγινε συζήτηση-βιντεοπροβολή για τα κινήματα της Λατινικής Αμερικής, με συμμετοχή συντρόφου από την Αργεντινή. Η συζήτηση ήταν ικανοποιητική, όπως και η συμμετοχή του κόσμου (70 άτομα).
- Τη Δευτέρα 20 Οκτώβρη, στα ΤΕΙ, έγινε συναυλία αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα, με συμμετοχή τριών συγκροτημάτων από το Ηράκλειο. Η είσοδος ήταν δωρεάν, μαζεύτηκαν γύρω στα 200 άτομα. Πρωτοβουλία ατόμων από το Κοινωνικό Κέντρο κυκλοφόρησε και αφίσσα αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα, ενώ τις μέρες πριν την έναρξη της δίκης του βγήκε τρεις φορές τραπεζάκι στην κεντρική πλατεία του Ηρακλείου και μοιράστηκαν προκηρύξεις.
- Κατά τη διάρκεια της Διαβαλκανικής (2-4 Νοέμβρη) κυκλοφόρησε αφισσάκι και μοιράστηκε 16σέλιδη μπροσούρα.
- Στην πορεία για το πολυτεχνείο που έγινε στο Ηράκλειο στο μπλοκ των αναρχικών συμμετείχαν περίπου 70 άτομα (αρκετά λιγότερα από περίπου).
- Τέλος, κάθε Παρασκευή, το βράδυ, γίνονται βιντεοπροβολές στο Κοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου (Αλμυρού 6, ΤΘ1244, 71001 Ηράκλειο).

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, Τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, ο οχετός που -ως συνήθως- αναδύεται από τις τηλεοπτικές οθόνες, πήρε διαστάσεις ασυγκράτητου χειμάρρου. Οι σοβαροί κι έγκριτοι τηλεπαρουσιαστές μας ανακοίνωσαν με δραματικό ύφος - που θα το ζήλευαν κι οι ήρωες του Φώσκολου- ότι συνελήφθη στην Πρέβεζα επικίνδυνος ιταλός τρομοκράτης ενεχόμενος στην απαγωγή και την εκτέλεση του χριστιανοδημοκράτη πρωθυπουργού της Ιταλίας Άλντο Μόρο. Αφού μας έδειξαν για κάμποσα λεπτά το σκάφος στο οποίο διέμενε ο κακούργος. Αφού μας έδειξαν το σπίτι της συντρόφισσας του σε όλες τις λεπτομέρειες του -μέχρι και ζουμι στο κουδούνι έκαναν οι κάμερες. Αφού ρώτησαν τους γείτονες της -των οποίων η έκπληξη γρήγορα μετατράπηκε σε τρόμο από τις κάμερες-ανακριτές- αν η "γυναίκα του τρομοκράτη" πληρώ-

Στην κοινωνία του τρομοθεάματος

νε με ύποπτο τρόπο τα κοινόχρηστα κι αν άνοιγε με συνωμοτικό τρόπο την εξώπορτα. Στο τέλος τα τσακάλια της τρομολάγνας ασφαλιτοδημοσιογραφίας προσέγγισαν δυσθεώρητα ύψη δημοσιογραφικής δεοντολογίας: πρόβαλαν σκηνές από κινηματογραφική ταινία που αναφέρεται στη υπόθεση Μόρο. Για δέκα λεπτά -χρόνος που ισοδυναμεί με δεκαετίες για τα τηλεοπτικά δεδομένα- παρακολουθήσαμε δραματοποιημένη την πλήρη εξέλιξη της απαγωγής και της εκτέλεσης. Στη συνέχεια συνδεθήκαμε ζωντανά με τη Γ.Α.Δ.Α. απ' όπου πληροφορηθήκαμε ότι στις ανακρίσεις προίσταται ο γνωστός σε όλους εισαγγελέας Διώ-

της -προεξάρχων στέλεχος της δικαστικής χούντας.

Ο συνειρμός ήταν σαφής. Ο επικίνδυνος εγκληματίας αποτελούσε απειλή για την ασφάλεια μας -όλες οι σκηνές από την ταινία έδειχναν πυροβολισμούς και πτώματα. Ευτυχώς όμως οι ενάρετοι άνδρες της (αντι)τρομοκρατικής μας γλίτωσαν από δαύτον.

Οι κάμερες ανέκριναν, δίκασαν και καταδίκασαν.

Την επομένη τα πράγματα -ως συνήθως- διαφοροποιήθηκαν. Ο "επικίνδυνος τρομοκράτης" δεν είχε καμιά σχέση με την υπόθεση Μόρο. Μάλλον δεν ήταν ούτε καν μέλος των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Η μόνη καταδίκη του είναι για μια λη-

στεία της οποίας ο χαρακτήρας δεν έχει ξεκαθαριστεί αν είναι "ποινικός" ή "πολιτικός".

Επίσης πληροφορηθήκαμε ότι τη εντολή της σύλληψης έδωσαν οι αμερικάνικες υπηρεσίες. Το γεγονός αυτό δεν προκαλεί καμιά έκπληξη αφού είναι γνωστό ότι εδώ και χρόνια η (αντι)τρομοκρατική λειτουργεί ως υποκατάστημα της D.E.A. κι ότι οι "(αντι)τρομοκρατικάριοι" τείνουν να γίνουν οι ορντινάντσες των αμερικάνων πρακτόρων. Εδώ βεβαίως θα πρέ-

πει να επισημάνουμε και μια αδικία η οποία έγκειται στο ότι η Πρεσβεία δεν έχει αποδώσει και δημοσίως τα δέοντα εύσημα στους

Διότη-Νασιάκο για την ακατάπνη υπεράσπιση των αμερικάνικων συμφερόντων στην Ελλάδα.

Πέρα από όλα αυτά, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η σύλληψη της Κυριακής έχει και μιαν άλλη διάσταση. Αυτή της καταστολής σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, της συνθήκης Σένγκεν, της Ευρώπης-φρουρίου. Παρά τις οξείες διαφωνίες που μπορεί να έχει κανείς με τις ένοπλες οργανώσεις, αυτή η υπόθεση μπορεί να αποτελέσει σημείο αγώνα ενάντια στο μεταμοντέρνο ολοκληρωτισμό.

Γ.Α.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ:

Η αγωνία του τερματοφύλακα πριν το πέναλτι

Μια σπιθαμή πριν τον τερματισμό της βρίσκεται η δίκη του Γιώργου Μπαλάφα. Την ερχόμενη εβδομάδα αναμένεται ότι θα εκδοθεί η απόφαση. Την εβδομάδα που μας πέρασε ολοκληρώθηκαν οι μαρτυρικές καταθέσεις, απολογήθηκε ο κατηγορούμενος κι αγόρευσε ο εισαγγελέας. Την ώρα που έκλεινε η ύλη της Άλφα -Πέμπτη βράδυ- δεν είχαν πάρει ακόμα το λόγο οι συνήγοροι υπεράσπισης, πράγμα που ήταν πολύ πιθανό να γίνει την Παρασκευή 28 Νοεμβρίου.

Οι μαρτυρικές καταθέσεις θα μπορούσαν να χωριστούν σε δύο μεγάλες κατηγορίες. Σ' αυτές που άπτονται γενικά του πολιτικού πλαισίου της υπόθεσης και σ' αυτές που αναφέρονται σε συγκεκριμένα στοιχεία του διάτρητου κατηγορητηρίου -χωρίς αυτό να σημαίνει ότι κι αυτές δεν έχουν πολιτικό χαρακτήρα. Οι μεν ανέλυσαν διεξοδικά τις ασφαλίτικες σκοπιμότητες που εξυπηρετεί η σκευωρία σε βάρος του Μπαλάφα και τις επεμβάσεις του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για να παραταθεί η κράτηση του. Οι δε απέδειξαν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι το κατηγορητήριο είναι έωλο.

Η απολογία του Μπαλάφα κατάρτισε μία προς μία τις κατηγορίες που του αποδίδονται. Νηφάλιος και συγκροτημένος, απάντησε τεκμηριωμένα σε όσα διατείνονται οι κατήγοροι του για να εξαπολύσει στη συ-

νέχεια δριμεία επίθεση εναντίον των σκευωρών, εναντίον του οργανωμένου κρατικού Ψεύδους. Μετά το πέρας της απολογίας, οι δικαστές κι ο εισαγγελέας του έκαναν ερωτήσεις. Η πίεση προς τον κατηγορούμενο ήταν πολύ μεγάλη και φάνηκε ότι το ενδιαφέρον τους στρεφόταν κυρίως γύρω από την υπόθεση της "γιάφκας Καλαμά". Αυτό το "ενδιαφέρον" ήρθε να επιβεβαιώσει κι η αγόρευση του εισαγγελέα.

Ο εισαγγελέας ζήτησε την απαλλαγή του Μπαλάφα για όλες τις κατηγορίες που τον βαρύνουν, πλην αυτής της "γιάφκας της οδού Καλαμά". Δεν ήταν λίγοι αυτοί που υποστήριξαν ότι με την αγόρευση του ο εισαγγελέας έκανε μια έξυπνη κίνηση τακτικής. Βλέποντας ότι το διάτρητο του κατηγορητηρίου κι η παρουσία του λαϊκού στοιχείου στην έδρα καθιστούν εξαιρετικά δύσκολη μια συνολική καταδίκη, έκανε μια τακτική υποχώρηση. Δηλαδή θέλησε ν' αποσπάσει μια "μικρή" καταδίκη τώρα

-στόχος που είναι πιο ρεαλιστικός- και ν' αφήσει το έργο της εξόντωσης στο τριμελές που θα δικάσει την "υπόθεση του Καπανδριτίου -τη δήθεν κατοχή όπλων και ναρκωτικών από τον Μπαλάφα και τη Μίχου.

Η εβδομάδα που έρχεται θα φέρει τα νέα τα σπουδαία για το Γιώργο Μπαλάφα. Σίγουρα οι ώρες που περνάει είναι αγωνιώδεις. Είναι εξίσου σίγουρο όμως ότι όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα, ο Μπαλάφας δε θα μείνει μόνος.

Α.Γ.

Οι αγρότες στους δρόμους

Σε αναβρασμό βρίσκονται οι αγρότες το τελευταίο διάστημα. Ιδιαίτερα στο θεσσαλικό κάμπο πραγματοποιούνται, σχεδόν σε καθημερινή βάση, αγροτικά συλλαλητήρια σε κωμοπόλεις και χωριά ενόψει του του μεγάλου πανθεσσαλικού συλλαλητηρίου, που θα πραγματοποιηθεί στη Λάρισα στις 5 Δεκέμβρη. Εκεί, εκτός από τους αγρότες, καλούνται να πάρουν μέρος όλα τα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται από την επέλαση των εκσυγχρονιστών.

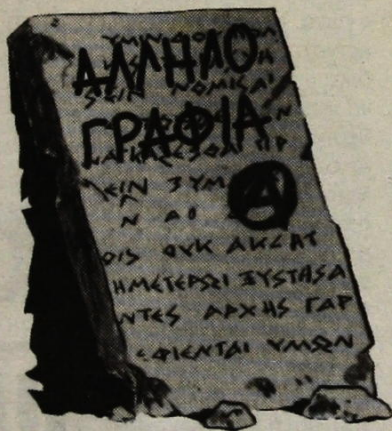
Ο υπουργός γεωργίας Στ. Τζουμάκας σε περιοδεία που έκανε την προηγούμενη βδομάδα άφησε να εννοηθεί ότι στα χρόνια προβλήματα που παλεύει το αγροτικό κίνημα λύση δεν πρόκειται να δοθεί, αφού αυτή την πολιτική προσάξει η Ε.Ε. και αυτή την πολιτική είναι υποχρεωμένη να ακολουθήσουν και οι ντόπιοι υποτακτικοί τους. Το ξεκλήρισμα της μικρομεσαίας αγροτιάς θα είναι η συνέπεια αυτής της πολιτικής. Και όσο για το μέλλον όλου αυτού του κόσμου αβέβαιο, αφού τόσο τις επαρχιακές πόλεις αλλά και τις μεγαλουπόλεις τις πνίγει η ανεργία και η οικονομική αβεβαιότητα. Ποιος όμως θα νοιαστεί για το μέλλον αυτού του κόσμου;

Πέρυσι, τέτοια εποχή, οι αγρότες ήτανε στα μπλόκα του αγώνα και όλα δείχνουν ότι και φέτος τα τρακτέρ θα ξαναβγούν στους δρόμους. Υπάρχουν όμως και τα μέλη της πανθεσσαλικής επιτροπής που στις πλάτες των αγροτών παίζουν τα δικά τους πολιτικά και κομματικά παιχνίδια. Πέρυσι τα χριστούγεννα έστειλαν τους αγρότες στα σπίτια τους, ηττημένους και με σκυμμένο το κεφάλι. Φέτος είναι πάλι αυτοί που καλούν τους αγρότες σε κινητοποιήσεις και εμφανίζονται στις τηλεοράσεις αποφασισμένοι και αδιάλλακτοι, δηλώνοντας ότι αν χρειαστεί θα ξανακλείσουν τους δρόμους. Το παρελθόν τους όμως αποδεικνύει ότι αποτελούν την εφεδρεία του συστήματος, καταστέλλοντας και διαβρώνοντας από τα μέσα τις διαθέσεις για αγώνα μέχρι το τέλος. Όσο αυτοί οι επαγγελματίες του ψεύδους ασκούν απόλυτη επιρροή πάνω στο αγροτικό κίνημα, δύσκολα οι αγώνες των αγροτών θα βρουν τη δικαίωσή τους.

Τ.Α.

Εκδήλωση

Σήμερα Σάββατο στις 6 μ.μ. θα πραγματοποιηθεί στο Πολυτεχνείο εκδήλωση των εργαζομένων στο δρόμο, στο κτίριο απέναντι απ' το αίθριο της αρχιτεκτονικής: Η διαδήλωση θα περιλαμβάνει προβολή ταινίας και πολλά άλλα.

Αλληλεγγύη ή υπερασπιστικά καραγκιοζιλίκια

Ακόμα και το υπάρχον σύστημα δικαιοσύνης αποδέχεται και αναγνωρίζει ως ιερό και απαραβίαστο το δικαίωμα του κατηγορουμένου να υπερασπίσει τον εαυτό του. Πώς θα μπορούσε κατά συνέπεια, και όχι μόνο, όλη αυτή η δραστηριότητα και στάση απέναντι σε μία υπόθεση δίωξης και στο πρόσωπο που την υφίσταται - αυτό που συνήθως αποκαλούμε αλληλεγγύη - να μην αποδέχεται το ίδιο για τον κατηγορούμενο και τον εαυτό της, πιο αληθινή, πιο διεγερμένη και ακόμα πιο επιθετικά απέναντι στους μηχανισμούς από τους οποίους εκπορεύονται και μεθοδεύονται οι διώξεις αυτές. Επιθετικότητα που συνήθως εκφράζεται διαμέσου ενός πολιτικού λόγου που εμπεριέχεται σε αυτό που αποκαλείται "υπερασπιστική γραμμή".

- Δεν είναι λίγες οι φορές που στα πλαίσια της υπεράσπισης και της ανάδειξης όλων των παρα-

μέτρων μίας υπόθεσης προκύπτουν ζητήματα, προβλήματα και διαφωνίες, τακτικού και ιδεολογικού περιεχομένου, και καθόλου λίγες οι φορές που όλα αυτά συμπληρώνονται από προσωπικές διενέξεις, όχι πάντοτε απαλλαγμένες από κάθε είδους ιδιοτελείς σκοπούς. Ανθρώπινες καταστάσεις, διογκωμένες όμως στην εποχή μας, που είναι μη-συμβατή και εχθρική για πολιτικές και στάσεις έξω από το κυρίαρχο μοντέλο.

Η μικρή αυτή εισαγωγή, με το εσκεμμένα μετριοπαθές και απλό ύφος, κρίθηκε απαραίτητη για να διαχωριστεί ο γράφων και αυτό που στη συνέχεια θέλει να επισημάνει, από εκείνες τις αντιλήψεις του "ιδεολογικού συρμού" περί αδιαλλαξίας και ιδεολογικής καθαρότητας, την τσάμπα μαγκιά δηλαδή, που η μόνη εφαρμογή και λειτουργικότητά της είναι να ενισχύει τις ιδεοληψίες αυτών που τις επαναλαμβάνουν. Το ζήτημα άλλωστε, που στη συνέχεια θα επισημανθεί και προκύπτει από το ενυπόγραφο κείμενο συμπαραστάσης στο Γιώργο Μπαλάφα, που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία τη Δευτέρα 24 Νοεμβρίου, δεν επιδέχεται τέτοιου είδους ιδεολογικές προσεγγίσεις. Η διάθεση υπεράσπισης και η υπερασπιστική επιχειρηματολογία, ακόμα και στη βάση της οποίας πολιτικής αφέλειας και αντιληπτικής ανεπάρκειας, δεν αποτελεί επαρκές άλλοθι για ερωτήματα που εγχαλούν τις δικαστικές αρχές, γιατί δεν διερεύνησαν επαρκώς την όποια σχέση, που κατά την αντίληψη των πέντε γραφόντων και υπογραφόντων, το κείμενο εκείνο προκύπτει(!) του διαβόητου Ντάνου Κρυστάλλη, με μία ενέργεια που αν δεν το καταλαβαίνουν ανήκει στην ιστορία του επαναστατικού χώρου και ανεξάρτητα από το ότι γι' αυτήν άδικα κατηγορείται ο Γιώργος Μπαλάφας.

Η υπερασπιστική επιχειρηματολογία έχει πλαι-

σια και όρια ηθικής διάστασης. Γιατί η παραβίαση και το απαράβατο της ιστορικής πορείας ενός πολιτικού χώρου, ή έστω μιας ιδιαίτερης αντίληψης και πρακτικής στα πλαίσια του χώρου αυτού, αποτελεί ζήτημα "ηθικής τάξεως" και δεν εκχωρείται μέσω κουτοπονήρων ερωτημάτων στους ποικιλόμορφους μηχανισμούς του κράτους.

Η μιας συγκεκριμένης μορφής δυναμική αντιπαράθεση με τους μηχανισμούς της οικονομικής κυριαρχίας και του κράτους, ανεξάρτητα από τη θέση που μπορεί να έχει κάποιος γι' αυτήν, ανήκει στον ευρύτερο μεταπολιτευτικό εξωκοινοβουλευτικό κοινωνικό και πολιτικό κίνημα και καμιά πρόθεση υπεράσπισης κατηγορουμένου δεν μπορεί να αλλοιώνει την πραγματικότητα αυτή με "επιχειρήματα" σαν και αυτά που χρόνια τώρα η επίσημη αριστερά προσπαθεί να επιβάλλει τόσο στον κόσμο της όσο και στην κοινωνία γενικότερα.

Είναι αδιάφορο το αν αυτός ο κοντόφθαλμος υπερασπιστικός λόγος οφείλεται στις επιρροές αυτών των "επιχειρημάτων", είναι αποτέλεσμα κεκτημένης ταχύτητας και ανάγκης για την παρουσία υπερασπιστικού έργου ή αν απλά αποτελεί προϊόν βλακειάς.

Αντίθετα, είναι απόλυτα ενδιαφέρον να διενκρινιστούν και πάλι για την ιστορία αυτού του χώρου, μια και η υπεράσπιση αυτών που διώκονται και η αλληλεγγύη είναι αναστοχαστο κομμάτι του, τα αίτια αυτής της πολιτικής διολίσθησης, που έστω και χωρίς να το αντιλαμβάνονται αγγίζει τα όρια του μη ηθικού. Ζητούμενο είναι να επανακαθοριστούν το δυνατόν όροι και όρια, που στην περίπτωση της υπόθεσης του Γ. Μπαλάφα αυτοί που υπέγραψαν το εν λόγω κείμενο, δεν είναι και οι μόνοι που λειτούργησαν χωρίς όρια και φραγμούς.

Κ.Μ. Αθήνα

Στο νοσοκομείο οι εκπαιδευτικοί απεργοί πείνας Δ. Κούγκας και Ε. Παληοτζήκα από την αρχή της εβδομάδας. Η αλληλεγγύη μας είναι απαραίτητη!

Αλφα
FOR THE HUMAN RIGHTS MOVEMENT

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 111

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

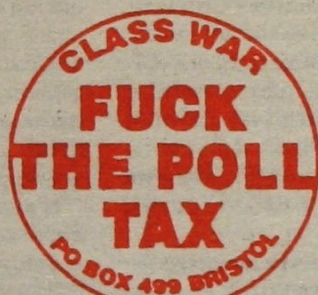
“Όταν ξεκίνησε η Class War, θεωρήσαμε τους εαυτούς μας ως αντιπρόθετους, κατ’ ουσίαν, σε κάθε άλλη υφιστάμενη πολιτική οργάνωση στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αλαζονεία; Ίσως. Αλλά είμασταν τελείως αντίθετοι στον παραδοσιακό, ιεραρχικό τρόπο της Αριστεράς στο να γίνονται πράγματα και θέλαμε κάποια νέες μορφές οργάνωσης να ταίριαζε με την πολιτική μας. Δεν δηλώσαμε ότι θα “σώσουμε” την εργατική τάξη -πώς θα μπορούσαμε να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως μέρος αυτής της τάξης; Το μήνυμά μας ήταν πάντοτε το ίδιο: η τάξη μας δεν χρειάζεται οργανώσεις που θα την οδηγήσουν στη σωτηρία -κάντο μόνος σου! Όπως το είδαμε, αυτό σήμαινε να μπουέ σε μια αχαρτογράφητη περιοχή, καθώς θα προσπαθούσαμε να παρακάμψουμε τη διαστρέβλωση που περνιέται σαν η πιο “επαναστατική” πολιτική και να αναπτύξουμε κάτι καινούριο”¹.

Η Class War Federation (Ομοσπονδία Ταξικός Πόλεμος) ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του '80 από μια μικρή ομάδα αγωνιστών στο Λονδίνο, για να φτάσει στο σχηματισμό ομοσπονδίας εθνικού επιπέδου το 1985. Το 1981 είναι η χρονιά των πρώτων μεγάλων μητροπολιτικών εξεγέρσεων σε πολλές πόλεις της Βρετανίας και κυρίως στα προάστια Μπρίξτον (του Λονδίνου), Τότζεθ (του Λίβερπουλ), στο Σάουθχαλ, στο Μάντσεστερ. Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία αυτής της χώρας που το πλήθος (βασικά εξεγερμένοι νεολαίοι) χρησιμοποιεί μολότοφ και επιτίθεται με ιδιαίτερη βιαιότητα στις δυνάμεις καταστολής. Κυρίως έχουμε να κάνουμε με Μαύρους και Ασιάτες που διαμαρτύρονται για τη συμπεριφορά της αστυνομίας και την προστασία που αυτή παρέχει στους φασίστες όταν κάνουν επιθέσεις στις γειτονιές τους, αλλά σύντομα σ’ αυτή τη διαμαρτυρία ήρθε να προστεθεί και εκείνη της λευκής νεολαίας που διαμαρτύρεται για την ανεργία, την καταπίεση, την έλλειψη προοπτικών: ας μην ξεχνάμε ότι εκείνη την εποχή έχει αρχίσει να εφαρμόζεται στη Βρετανία ο άγριος θατσερικός φιλελευθερισμός με τα γνωστά εργαλεία και αποτελέσματα: εξασθένιση μέχρι και διάλυση του “κράτους-επιμελείας”, διαίρεση των εργαζομένων σε “εξασφαλισμένους” και “μη-εξασφαλισμένους”, περιθωριοποίηση και γκετοποίηση (κυρίως των γυναικών και των μεταναστών), επιτήρηση και καταστολή (με αυξημένες αρμοδιότητες της αστυνομίας). Το 1985 έχουμε ένα δεύτερο κύμα μητροπολιτικών εξεγέρσεων με τα ίδια βασικά χαρακτηριστικά εκείνων του 1981. Η αστυνομική αυθαιρεσία προκαλεί την έκρηξη σε περιοχές και προάστια όπως το Χάντσογουερθ, το Τότνεαμ και πάλι το Μπρίξτον. Οι κοινότητες ενωμένες, πέρα από χρώμα και φυλή, απαιτούν “Εξω οι μπάτσοι”. Το φύλλο της εφημερίδας της Class War με τον ομώνυμο τίτλο έχει για εξώφυλλο έναν μαύρο που ετοιμάζεται να ρίξει ένα κοκτέιλ μολότωφ και κεντρικό σύνθημα: “Η εργατική τάξη ανταποδίδει”. Όλη η εφημερίδα διαπερνάται από ύμνους στην εξέγερση της μητροπολιτικής νεολαίας και των τοπικών κοινοτήτων για να καταλήξει στο κυρίως άρθρο: “...Αφού το Μπρίξτον, το Τότζεθ

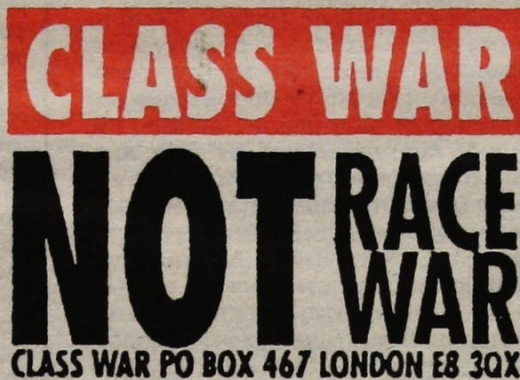
ΜΙΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΙΑ ΑΤΑΞΙΑΣ...

και το Πέκχαμ έχουν γίνει οι σκηνές των πλέον αντι-αστυνομικών αντιπαραθέσεων, δείχνουν τι βρίσκεται μπροστά μας. Βεβαίως όταν ξεσπά μια σύγκρουση, είναι καθήκον μας να τη διαδόσουμε και να χτυπήσουμε την αστυνομία. Αλλά αντί να κερδοσκοπούμε με το “τι πρέπει να γίνει”, “το φτιάξιμο εργατικών συμβουλίων” κλπ, κλπ, το μόνο άμεσο λογικό βήμα που βλέπουμε είναι η δημιουργία “απαγορευμένων” περιοχών, στις οποίες η αστυνομία και οι κυβερνητικές δυνάμεις θα είναι ολοκληρωτικά και μόνιμα αποκλεισμένες. Οι απαγορευμένες περιοχές δεν θα είναι μέρη όπου θα βασιλεύει το έγκλημα, αυτό ήδη βασιλεύει στους δρόμους μας. Θέλουμε οι ταραχές να εξελιχθούν σε εξέγερση και ανταρσία. Στις απαγορευμένες περιοχές η εργατική τάξη πρέπει να ασκήσει την ταξική της εξουσία, αρνούμενη να παραδώσει ο,τιδήποτε στους “ηγέτες”, τους “πολιτικούς”, τον “δήμο” κλπ. Αντί να αποτελεί αυτοσκοπό, συνιστά την πρώτη μεγάλη ρωγή του συστήματος. Καθώς γράφονται αυτά,

σύμφωνα με το ραδιόφωνο, η αστυνομία δέχεται επίθεση στο Λίβερπουλ. Αυτό δεν είναι μια “διαμαρτυρία”. Είναι μέρος της μυϊκής εξάσκησης της εργατικής τάξης. Η σκηνή για το μέλλον ετοιμάστηκε!”². Το 1991, είναι το αποκορύφωμα της δράσης της Class War. Στα γεγονότα της πλατείας Τραφάλγκαρ του Λονδίνου, όπου χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία, διαμαρτυρόμενοι για την επιβολή του κεφαλικού φόρου (Poll Tax), η οργάνωση θα παίξει αποφασιστικό ρόλο, κάτι που θα βοηθήσει στη μερική μυθοποίησή της. Τα ΜΜΕ την κατηγορούν ευθέως για υποκινήτρια ταραχών, αλλά της δίνουν και βήμα για να παρουσιάσει τις απόψεις της. Η εφημερίδα της γίνεται ανάρπαστη στους νεολαϊστικούς χώρους και το Σεπτέμβριο του '91 οργανώνει με επιτυχία στο Λονδίνο διεθνές συνέδριο αντίστασης συλλογικοτήτων απ’ την Ευρώπη και την Αμερική. “Our Time is Come” (Έφτασε η ώρα μας) γράφει ένα από τα πανώ στο χώρο του

συνεδρίου. Έξι χρόνια μετά, το φύλλο 73 της εφημερίδας αναγγέλλει την αυτοδιάλυση της ομοσπονδίας. “Αυτή τη στιγμή έχουμε

περισσότερες ερωτήσεις από απαντήσεις. Αλλά δεν βλέπουμε αυτά που γράφουμε εδώ σαν μια ομολογία αποτυχίας ή σαν απόρριψη όλων όσων είπαμε ή κάναμε στο παρελθόν. Αντιθέτως, το βλέπουμε ως μια πρόοδο, το μέρος μιας διαδικασίας. Η Class War και η Class War Federation ήταν μόνο μια απόπειρα μιας μικρής ομάδας να πάει μπροστά την τάξη μας. Φτάσαμε μέχρι εκεί που μπορούσαμε: έφτασε η ώρα να δοκιμάσουμε κάτι καινούριο”³. Το έντονα αυτοκριτικό νο 73, αποτέλεσε για μας το έναυσμα για μια μικρή εξερεύνηση της ιστορίας μιας από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις του ανταγωνιστικού κινήματος των τελευταίων χρόνων. Η σύγκριση με τα καθ’ ημάς είναι χρήσιμη, αλλά και αναπόφευκτη! Ειδικά όταν εξετάζουμε πρακτικές και συνθηματολογίες, υποσχέσεις και ματαιώσεις, επιθυμίες και αρνήσεις. Η μητροπολιτική Βρετανία είναι αρκετά μακριά, αλλά έρχεται αρκετά κοντά αν σκεφθούμε τις συζητήσεις για τους “μητροπολιτάνους” και τις πρακτικές του “συνεχούς εξεγερσιακού αγώνα”. Σ’ έναν χώρο που η αυτοκριτική και η θεωρητική επεξεργασία πρακτικών και ιδεολογικών στάσεων σπανίζει, η αυτοκριτική της Class War Federation, δίνει, mutandis-mutandis, μια καλή αφορμή.

“Βρήκαμε νέα σπίτια για τους πλούσιους”⁴

“...Παρ’ όλα αυτά η βία είναι μια τακτική, όχι μία στρατηγική. Υποστηρίζουμε τη μαζική βία της εργατικής τάξης, στα φανερά, όχι δημιουργημένη ή καθοδηγούμενη από την Class War ή κάποιον άλλο, αλλά αναπτυσσόμενη σύμφωνα με τη δική της δυναμική, ως ένα μέσο αυτο-ενίσχυσης, ένα μέσο ανάμεσα στα άλλα που θα δώσει στους ανθρώπους την πίστη στην ικανότητά τους να ανατρέψουν το κράτος. Η βία μιας κοινότητας της εργατικής τάξης είναι πάντοτε προτιμότερη σε σχέση μ’ εκείνη μιας ελιτίστικης ένοπλης ομάδας.

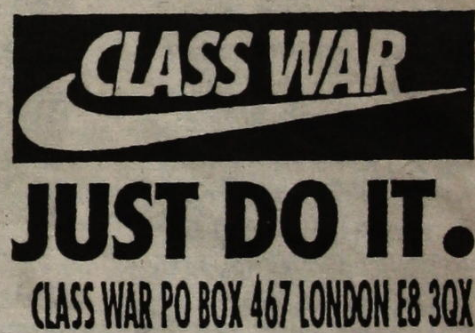
Παρ’ όλα όσα είπαμε, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν προβλήματα με τη βία, σ’ ένα πολιτικό πλαίσιο. Αυτό δεν είναι κάτι που μπορούμε να το περάσουμε ξώφαλτα, το πρόβλημα της Class War είναι ότι κάναμε ακριβώς αυτό. Η Class War έγινε γνωστή για τη βίαιη εικόνα της, κάτι για το οποίο όλοι παίξαμε πρόθυμα. Αυτό ήταν βλαβερό για πολλά άλλα πράγματα που είπαμε, πράγματα τα οποία δεν είχαν σχέση με μια βίαιη προσέγγιση, η σεξουαλικότητα και τα ναρκωτικά, για να δώσουμε δύο παραδείγματα”⁵.

Η Class War, όπως προαναφέρθηκε, ξεπήδησε μέσα από τις μεγάλες μητροπολιτικές συγκρούσεις της δεκαετίας του '80. Ήταν η πρώτη φορά στη Βρετανία από την εποχή της Angry Brigade⁶, που μια οργάνωση καθαρά πολιτικού προσανατολισμού (αφού ο IRA είχε κυρίως εθνικό-απελευθερωτικό χαρακτήρα, παρότι οι ρίζες της δεύτερης φάσης του βρίσκονται κατευθείαν στα καθολικά γκέτο των πόλεων του Ωλστερ⁷) υπερασπιζόταν τη βία, ως μιας μεταβλητής του ταξικού αγώνα. Η καταπιεσμένη εργατική κοινότητα υπερασπίζεται βασικά δικαιώματά της, μη διστάζοντας να φτάσει και στη βίαιη αντιπαράθεση με τις δυνάμεις καταστολής. Από το Τότζεθ και το Μπρίξτον του '81, στην απεργία των ανθρακωρύχων του '84-'85, και από το Τότνεαμ και το Πέκχαμ του '85, στις συγκρούσεις στην πλατεία Τραφάλγκαρ και το joynding της δεκαετίας του '90, η βία της κοινότητας (που περνάει μια ιστορική κοινωνική κρίση λόγω του θατσερισμού) όχι απλώς ευλογείται από την Class War, αλλά γίνεται και η αιχμή του δόρατος της παρέμβασής της. Ενδιάμεσα, οι ομάδες κρούσης της Class War συγκρούονται και εν πολλοίς αντιμετωπίζουν με επιτυχία τους νεοφασίστες του Εθνικού Μετώπου, τόσο στα γήπεδα και στους δρόμους, όσο και στη διάλυση συναυλιών φασιστικών γκρουπ μουσικής. Ένας ακόμη λόγος μυθοποίησης σε σχέση με τους “φαφλατάδες αντιφασίστες του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος”, ή τους “ειρηνόφιλους αναρχοσυνδικαλιστές”. Μία βία που θέλει να ονομάζεται αυθόρμητη, αλλά πολλές φορές είναι σαφώς προαποφασισμένη. Και να μην είναι οντως αυθόρμητη, όταν νεολαίοι προσπαθούν να πυρπολήσουν τον αστυνομικό σταθμό του Μπρίξτον, μετά την εν ψυχρώ δολοφονία από τους μπάτσους ενός μαύρου, ή ό-

ταν οι απεργοί ανθρακωρύχοι, κυριολεκτικά συν γυναιξί και τέκνοις, συγκρούονται με τα MAT για να μην επιτρέψουν την είσοδο απεργοσπαστών στα ανθρακωρυχεία⁸. Πόσο αυθόρμητα όμως είναι τα μέλη της Class War όταν “...το 1987 μια γυναίκα από το Μπρίξτον έγραψε στην Class War, διερρωμένη για την κάλυψή μας των ταραχών του Μπρίξτον. Είπε ότι το να ζεις σε μια περιοχή απαγορευμένη για την αστυνομία δεν κατέληξε σε μια Ουτοπία, αλλά στο να υποφέρουν οι γυναίκες από εκφοβισμούς, φυσική και σεξουαλική βία. Προς τιμή της Class War, η εφημερίδα απάντησε με ένα άρθρο για τους κινδύνους του ρομαντισμού της βίας και ξεκίνησε μία συζήτηση για την αστυνόμευση των κοινοτήτων”⁹. Ή όταν “...ακόμη χειρότερα αυτό μας οδήγησε να υποτιμούμε αγώνες που δεν ήταν βίαιοι. Η εξύμνηση της βίας κατέληξε στην προσέλκυση ανθρώπων που ενδιαφέρονταν περισσότερο να μιλούν για τσαμπουκάδες, παρά για ν’ αλλάξουν τον κόσμο. Οποιαδήποτε απόπειρα να οδηγηθεί η Class War σ’ ένα έδαφος όπου οι άνθρωποι πράγματι σκέφτονταν για το τι κάνουν και γιατί, εκλαμβάνονταν σαν “ήπιο” και “φιλελεύθερο” (ακόμη και σαν “μεσοαστικό”), από εκείνους που αρνούνταν να δουν πέρα από τη βία. Αυτό δημιούργησε μια σταθερή ένταση μέσα στην οργάνωση. Σε πολλές περιπτώσεις η μάτσο προσέγγιση της Class War αποξένωσε πολλούς ανθρώπους, ιδιαίτέρως τις γυναίκες”¹⁰.

“Ένα ακόμα γαμημένο βασιλικό παράσιτο”¹¹

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό της Class War Federation και της ομώνυμης εφημερίδας της είναι η αυθορρομία, ο λαϊκός, επιθετικός, υβριστικός λόγος της. Από τη βασική οικογένεια έως τους γιάπτι, και από τους μπάτσους έως τους πολιτικούς, όλοι και όλα δέχονται τα πυρά της Class War. Υιοθετώ-

ντας τον επιθετικό λόγο των πανκς του τέλους της δεκαετίας του '70 και την αργκό των εργατικών στρωμάτων, τα μέλη της Class War δείχνουν να θέλουν να ξερκίσουν τη μικροαστική ή μεσοαστική καταγωγή τους, κάτι για το οποίο πολλοί γόνιμοι αυτών των στρωμάτων ντρέπονται, και όχι μόνο στη Βρετανία. Σε μία εποχή συρρίκνωσης του παραδοσιακού, χειρωνακτικού προλεταριάτου, η ταύτιση μαζί του δείχνει να είναι η καλύτερη credit card, που επιτρέπει και τον οριστικό διαχωρισμό με το γλυκερό φοιτητάριο, ή με τους ταξικά ευμετάβλητους εκπροσώπους του τριτογενούς τομέα. “Ο Μαρξ είπε ότι η χειραφέτηση της εργατικής τάξης είναι καθήκον αυτής της ιδίας, εάν θέλουμε να απελευθερωθούμε πρέπει να το κάνουμε μόνοι μας. Είναι μία δήλωση που την παίρνουμε κατά γράμμα. Παρά τα όσα

μπορεί να λένε κάποιοι, η Class War πάντοτε αποτελούνταν συντριπτικά από ανθρώπους εργατικής προέλευσης. Άνθρωποι της μεσαίας τάξης ανακατεύθηκαν -και ακόμη το κάνουν-, αλλά πάντοτε ήταν η μειοψηφία και έτσι πρέπει να είναι. Εάν έχεις μια επαναστατική οργάνωση και αποτελείται κυρίως από μεσοαστούς, οι οποίοι κατέχουν θέσεις εξουσίας λόγω της καλύτερης εκπαίδευσής τους, περισσότερης αυτοπεποίθησης, κ.ο.κ., τότε ολοφάνερα υπάρχει μεγάλο πρόβλημα. Το μεγαλύτερο μέρος της Αριστεράς είναι έτσι, με καλύτερο παράδειγμα το ΣΕΚ. Από την άλλη, είναι δυνατό να γίνει μια επανάσταση, στην οποία θα συμμετέχουν μόνο εργάτες; Είναι δυνατόν να δημιουργηθεί μια καθαρά εργατική οργάνωση; Υποψιαζόμαστε πως όχι. Έπειτα, πώς αποφασίζεις ποιος επιτρέπεται να συμμετέχει; Διαθέτεις κάποιο ταξικό τεστ ή αφήνεται στη διαίσθηση; Τι γίνεται με τις αναρίθμητες γκρίζες περιοχές; Αυτό δεν σημαίνει πως δεν γνωρίζουμε ποιος είναι ο εχθρός, αλλά ούτε πως όλα είναι ή μαύρα, ή άσπρα... Έτσι, πώς μια ομάδα

ξενώνει από τις γυναίκες -οι επιθυμίες μας δεν μπορούν να αλλάξουν το ότι οι άνδρες και οι γυναίκες της εργατικής τάξης έχουν πολύ διαφορετική στάση απέναντι στη βία. Η σκληρή εμφάνιση της Class War, η μουσική και οι αρβύλες της θα ελκύσουν νέους, λευκούς αρσενικούς¹³.

Η σχέση του "πιο ανυπάκουου ταμπλόιντ" και της οργάνωσής του με τα επίσημα media, είναι εξίσου αντιφατική. Παρότι χρησιμοποιεί τα μέσα του αντιπάλου, σχήμα, σελιδοποίηση, προκλητικοί τίτλοι, πολλές φωτογραφίες, συνθηματολογική ανάλυση, "άρθρα που δεν κουράζουν", και παρότι κριτικάρεται έντονα γι' αυτό, έχει την απάντηση: "Η Class War έχει κριτικαριστεί σαν λαϊκίστικη, ακόμη και σαν πουτάνα των μέντια. Αλλά τι σημαίνει λαϊκίστικη, πέρα απ' το ότι θέλουμε οι ιδέες μας να είναι λαϊκές και ότι σκοπεύουμε να πετύχουμε κάτι τέτοιο;"¹⁴. Από την άλλη, αν και πολλές φορές έχει επιτεθεί στα επίσημα μέντια, καταγγέλλοντας τον αποπροσανατολιστικό τους ρόλο, δεν διστάζει να δώσει συνέντευξη για τα γεγονότα

της διαδήλωσης εναντίον του Poll Tax στην πλατεία Τραφάλγκαρ. Η δημοσιότητα από τη μια σαν επιθυμούμενη διακαώς ερωμένη, από την άλλη σαν σκοτεινή, μαύρη τρύπα, που μπορεί να χωνέψει οποιαδήποτε επα-

ναστατική στάση ή προοπτική. "...Ακούγοντας ότι η Class War φτάνει στο τέλος της, πρόσφατα μια δημοσιογράφος τηλεφώνησε στη Hotline μας για να διαμαρτυρηθεί. Πώς μπορείτε να διαλυθείτε; Είσατε η πιο πετυχημένη ομάδα της αριστεράς!" είπε. "Εάν είμαστε τόσο πετυχημένοι" απάντησε ο τηλεφωνητής μας, "πώς και υπάρχουνε ακόμη;"¹⁵ Η αντιδιανοουμενίστικη στάση που συνδέεται με όλα τα παραπάνω (όπως και με μια έννοια, η αντιθεωρητική) "υπήρξε ένα εμπόδιο... η "αντιδιανοουμενίστικη" κουλτούρα μέσα στην Ομοσπονδία κατέπνιξε την πραγματική πολιτική συζήτηση και μας έκανε να λέμε τα ίδια συνθήματα εδώ και 10 χρόνια"¹⁶.

PUNKS NOT DEAD

"Η Class War δεν συνδέθηκε ποτέ στενά με κάποια παράδοση -πάντοτε παίρναμε τις ιδέες μας από ΠΑΝΤΟΥ. Δεν ασχοληθήκαμε μ' ό,τι αποκαλείται κάτι, αλλά με το τι είναι και τι κάνει. Έτσι αυτή η εφημερίδα γράφεται για το επαναστατικό κίνημα εν γένει, ζητάμε ό,τι καλύτερο. Για να απλουστεύσουμε τα πράγματα, αναφερόμαστε

εδώ σαν αναρχικοί με τους οποίους, με την ευρύτερη έννοια, έχουμε πολλά κοινά. Αλλά είμαστε "αναρχικοί" με την ταξική, πάλι στο επίκεντρο της πολιτικής μας και πιστεύουμε στη μαζική αυτο-ενεργοποίηση της εργατικής τάξης. Έτσι, από τη μια είμαστε πολύ κο-

CLASS WAR

THE WAR TO END ALL WARS

CLASS WAR PO BOX 467 LONDON E8 3QX

ντά πολιτικά σε πολλούς που αποκαλούνται "σοσιαλιστές" ή "κομμουνιστές" (ακόμη και σ' αυτούς που δεν χρησιμοποιούν κανένα από τους δύο όρους), ενώ από την άλλη, υπάρχουν "αναρχικοί" με τους οποίους δεν συμφωνούμε σε τίποτα¹⁷.

Η Class War είναι σαφές ότι απεχθάνεται τις παραδοσιακές πολιτικές ταμπέλες. Κυρίως θέλει να χαρακτηριστεί με τις πράξεις της και όχι με τα λόγια, κάτι που τη συνδέει άμεσα με τα νέα επαναστατικά ρεύματα που γέννησε ο Μάης του '68. Μέσα σε συνθήκες που αλλάζουν ταχύως, η εμμονή στα παλιά φαίνεται, πάνω απ' όλα, δυσλειτουργική. Όμως άλλο το τι θέλεις, και άλλο το τι επιτυγχάνεις. "Να σταθούμε κυρίως στις απόψεις της Class War και να πούμε ότι είναι κράμα αναρχοσυνδικαλισμού και συμβουλικού κομμουνισμού, με έντονες αναφορές στην εργατική τάξη. Αυτές οι αναφορές έγιναν και ενοχλητικές κορώνες, κυρίως σε κάποιους που έχοντας πιο κοντινή την παράδοση του Μάη του '68 και των κοινωνικών κινημάτων των χρόνων του '70 και του '80, αντιλαμβάνονται τελείως διαφορετικά ποιο είναι σήμερα το επαναστατικό υποκείμενο και ποιο ρόλο μπορεί να παίξει η εργατική τάξη. Η τελευταία μάλιστα δεν ορίστηκε, αφήνοντας την υπόνοια ότι οι ομιλητές καλύπτονται από απηρχαιωμένους πλέον ορισμούς"¹⁸. Έξι χρόνια μετά η Class War φαίνεται να έχει αντιληφθεί το πρόβλημα και μάλιστα διαβάζουμε και για την περίφημη διεθνή συνάντηση του '91: "Σε συγκεκριμένες κρίσιμες περιόδους, αποτύχαμε ν' αρπάξουμε τις ευκαιρίες, να επαναφέρουμε τους εαυτούς μας και να πάμε σ' ένα ανώτερο επίπεδο την πολιτική μας οργάνωση και τις φιλοδοξίες μας. Παραδείγματος χάριν, η Διεθνής Συνάντηση που φιλοξενήσαμε τον Σεπτέμβριο του 1991 στο Λονδίνο, έφερε μαζί εκατοντάδες επαναστάτες, αλλά δεν πρόσφερε τίποτα καινούριο. Για μερικούς από τους οργανωτές, αυτό δεν ήταν πρόβλημα: η συνάντηση ήταν η ίδια αυτοσκοπός. Όμως, αναδρομικά, πρέπει να θεωρηθεί σαν μια χαμένη ευκαιρία"¹⁹. Το πρόβλημα όμως δεν είναι μόνο θεωρητικό, είναι και πρακτικό, και όταν λέμε πρακτικό, φτάνουμε στο κρίσιμο σημείο (εκτός αν εθελοτυφλούμε): η οργάνωση. Η οργάνωση, ή αν θέλετε καλύτερα, το οργανωτικό πλαίσιο, μόνο προσφάτως έχει γίνει κόκκινο πανί για το αναρχικό κίνημα και μάλιστα για μια μόνο τάση του: την αυθορμητιστική. Στην Ελλάδα συνδέθηκε με μια sui generis ερμηνεία του σιτουασιονισμού, αλλά να που και στη Βρετανία "υφίσταται μια ακροαριστερή ή σιτουασιονιστική οπτική γωνία, ανταγωνιστική σε όλες τις μορφές οργάνω-

σης. Αυτή η άποψη πιστεύει ότι υπάρχει κάποια αγνή, αμόλυντη (σαν και μας) εργατική τάξη εκεί έξω, που κάποια στιγμή θα ξεσηκωθεί αυθόρμητα. Αρχίδια!"²⁰. Η Class War αποδέχεται μια οργάνωση μη-ιεραρχική, μη-εξουσιαστική, χωρίς ηγέτες και ακολουθητές. Μια οργάνωση μέρος της εργατικής τάξης, πρόπλασμα του μελλοντικού, αλλαγμένου κόσμου, γι' αυτό: "Πάντοτε προσπαθήσαμε να απαλλαχθούμε από τους ηγέτες, αν και κάθε μορφή οργάνωσης είναι γεμάτη δυσκολίες και μερικοί άνθρωποι φωνάζουν δυνατά από τους άλλους. Έχουμε ακόμη κι έναν ορισμό γι' αυτό μέσα στην Class War: η δικτατορία των μεγάλων στομάτων. Όμως, αναγνωρίζουμε το ότι σε συγκεκριμένες συνθήκες κάποιοι έρχονται μπροστά και αναλαμβάνουν την πρωτοβουλία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έχουν κανένα θεικό δικαίωμα να καθορίζουν τα πάντα που θα συμβούν από δω και στο εξής. Το πρόβλημα στον κόσμο δεν είναι οι ηγέτες, αλλά οι οπαδοί, όπως μάθαμε στην Class War με αρκετό κόστος σε μερικές περιπτώσεις"²¹. Όμως η Class War δεν δίνει κάποιο τύπο οργάνωσης σαν τον υποδειγματικό. Αφού διαχωριστεί από τα υποδείγματα του ακτιβιστή / εθελοντή και του διανοούμενου / αυθορμητιστή, "που προσανατολίζονται περισσότερο στις ανάγκες των ατόμων μέσα στην ομάδα, παρά στις ανάγκες της ευρύτερης εργατικής τάξης"²², προτείνει όχι μια οριστική μορφή, αλλά μια διαδικασία. "Είναι κάτι που συνεχίζεται, ερχόμαστε μαζί να συμβάλλουμε στο συλλογικό αγώνα εναντίον του καπιταλισμού και να συμβάλλουμε στη ζωντανή συζήτηση για το ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να τον κάνουμε. Αυτό κάνουν οι επαναστάτες"²³.

"Η Class War πέθανε, ζήτω η Class War!"

Η ενασχόλησή μας με την Class War Federation δεν είχε μόνο συναισθηματικό ή νοσταλγικό κίνητρο: είχε κυρίως πολιτικό. Αυτό πιστεύουμε ότι προκύπτει ακόμη και από μια επιπόλαιη ανάγνωση όσων προηγήθηκαν. Εμείς τελειώνοντας θα πούμε ότι κάθε συσχέτιση με γνωστά πρόσωπα και καταστάσεις δεν ήταν τυχαία, άρα μπορεί να αποδειχθεί ωφέλιμη και διδακτική. Αυτό δεν ήταν πάντοτε, άλλωστε, ο σκοπός της ανταλλαγής εμπειριών μεταξύ των κινημάτων; Αν το ξεχάσαμε, καλό είναι να το θυμηθούμε, με μια αφορμή που δεν μοιάζει και τόσο στενάχωρη, όσο στην αρχή τουλάχιστον, όταν πληροφορηθήκαμε την αυτοδιάλυση της Class War Federation.

Παναγιώτης Κалаμαράς

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. "Getting Organised", Class War no 73, Καλοκαίρι 1997, σελ. 15
2. "Class War - A Decade of Disorder", Verso, 1991, σελ. 42
3. "Class War is dead... Long live the class war!", Class War no 73, σελ. 2
4. Σύνθημα αφίσας, με κεντρικό θέμα ένα νεκροταφείο
5. "The second coming", Class War no 73, σελ. 5
6. Η ιστορία της Angry Brigade, κυκλοφορεί και στα ελληνικά.
7. Βλέπε κυρίως το πρώτο μέρος της αυτοβιογραφίας του Gerry Adams, που κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Βιβλία του Κόσμου, Αθήνα 1996
8. Βλέπε Αγρίογατα no 1, "Η Απεργία των Βρετανών ανθρακωρύχων", Αυτόνομες Εκδόσεις, Αθήνα 1985
9. "Make your own tea", Class War no 73, σελ. 13
10. "The second coming", Class War no 73, σελ. 5
11. Αφίσα που κυκλοφόρησε με αφορμή τη γέννηση του πρώτου παιδιού του Καρόλου και της Νταϊάνας
12. "Middle Class? Fuck off!", Class War no 73, σελ. 6
13. "Make your own tea", Class War no 73, σελ. 13
14. "Class War and the Media", Class War no 73, σελ. 9
15. Ό.π. σελ. 9
16. "The second coming", Class War no 73, σελ. 8
17. "A rose by any other name", Class War no 73, σελ. 4
18. "Πειρατές της Ημισελήνου", τεύχος 11, Φλεβάρης 1992, Αθήνα
19. "The second coming", Class War no 73, σελ. 8
20. Ό.π. σελ. 5
21. Ό.π. σελ. 8
22. "Gettin' organised", Class War no 73, σελ. 15
23. Ό.π. σελ. 15

CLASS WAR

ANY TIME
ANY PLACE
ANY WHERE

CLASS WAR

CLASS WAR PO BOX 467 LONDON E8 3QX

Η καταστροφή στην Ινδονησία συνεχίζεται

ΟΙ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ

Οι πυρκαγιές στην Ινδονησία εδώ και πέντε μήνες, έχουν αναζωπυρωθεί, προκαλώντας ανυπολόγιστες καταστροφές στο τοπικό (και όχι μόνο) οικοσύστημα και απειλώντας τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων, που ζουν σε απομονωμένες περιοχές. Τουλάχιστον είκοσι εκατομμύρια άνθρωποι πνίγονται από τον καπνό, που καταστρέφει επίσης τις σοδειές, εκτός από τις ζημιές που προκαλεί η φωτιά. Οι πυρκαγιές επεκτείνονται τώρα προς το κέντρο και τα νότια της Σουμάτρας, καθώς και τα νοτιοδυτικά του Καλιμαντάν. Οι φλόγες έχουν φτάσει το Εθνικό Πάρκο του Lorentz, όπου ζουν μεγάλοι πληθυσμοί Παπούα. Το Πάρκο, έκτασης 1.5 εκατομμυρίου εκταρίων, αποτελεί το μεγαλύτερο κομμάτι παρθένας γης στην Ινδονησία.

Οι επίσημες εκτιμήσεις για την ως τώρα καταστροφή υπολογίζουν τα καμένα δάση σε 800.000 εκτάρια, ανεξάρτητη οικολογική κίνηση της χώρας, πάντως, τα υπολογίζει σε 1.7 εκατομμύρια. Η καταστροφή είναι μεγαλύτερη κι απ' αυτή που είχε προκαλέσει ο "Ελ Νίνιο" το 1984, όταν καταστράφηκε ένα εκατομμύριο εκτάρια δάσους από ανεξέλεγκτες φωτιές. Το σίγουρο είναι ότι τα κυριότερα δάση της Ινδονησίας (που είχαν εξαιρετικά πλούσιο οικοσύστημα) έχουν υποστεί ανεπανόρθωτες βλάβες, ενώ τα δευτερεύοντα θα μπορέσουν να ξαναμεγαλώσουν μόνο αν αφεθούν για πολλά χρόνια.

Είκοσι εκατομμύρια Ινδονήσιοι είναι εκτεθειμένοι καθημερινά στον καπνό από τις πυρκαγιές, 30.000 πάσχουν ήδη από αναπνευστικά προβλήματα, όπως άσθμα και βρογχίτιδα. Δεκάδες έχουν καεί, χωρίς να υπάρχουν πληροφορίες για αυτόχθονες πληθυσμούς που ζουν μέσα στα δάση και είναι πιο ευάλωτοι. 300.000 Παπούα κινδυνεύουν ά-

μεσα από την πείνα, καθώς εξαρτώνται αποκλειστικά από α δάση για τη διατροφή τους. Ζουν κυρίως με βολβούς που καλλιεργούν οι ίδιοι και τη χοιροτροφία. Η παρατεταμένη ξηρασία, εξαιτίας του "λ Νίνιο" τους έχει δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα, και ήδη έχουν αρχίσει να προσβάλλονται από αρρώστιες, όπως η δυσεντερία. Συνήθως αφήνουν κάποια κομμάτια γης για εφεδρεία, που αρκούν για δύο ή τρεις μήνες, η ξηρασία όμως έχει φτάσει ήδη τους έξι (από τον Μάιο), και πολλά ποτάμια, ειδικά στα ορεινά, έχουν ξεραθεί τελείως. Η ποσότητα βροχόπτωσης στην περιοχή είναι κανονικά πολλαπλάσια αυτής της Ευρώπης, με σχεδόν καθημερινές καταρρακτώδεις βροχές. Τους τελευταίους έξι μήνες, όμως, στα ορεινά έχει βρέξει μόλις τρεις φορές! Οι Indonesian Times ανέφεραν στις 21 του μήνα ότι 552 Παπούα έχουν πεθάνει από ασπία, αριθμός πιθανότατα πολύ μικρότερος από τον πραγματικό, αφού υπάρχει μεγάλο πρόβλημα επικοινωνίας με τις περιοχές που ζουν, ενώ ήδη από τον Σεπτέμβριο είχαν αναφερθεί κρούσματα χολέρας. Η πληροφόρηση για τους Παπούα ήταν πάντα δύσκολη, από το 1963 που η Ινδονησία προσάρτησε το δυτικό κομμάτι της Νέας Γουινέας, αφού η είσοδος στους δημοσιογράφους είναι συνήθως απαγορευμένη. Λίγα πράγματα έχουν διαρρεύσει σχετικά με παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τα στρατεύματα κατοχής. Το μόνο γεγονός που έτυχε μεγάλης δημοσιότητας ήταν το πρόσφατο σκάνδαλο της λειτουργίας του μεγαλύτερου ανοιχτού ορυχείου στον κόσμο, της πολυεθνικής Freeport Mc Moran.

Όπως κάθε χρόνο, για τις πυρκαγιές κατηγορούνται οι αυτόχθονες πληθυσμοί, όπως οι Παπούα και οι Κούμπο. Αυτοί συνηθίζουν να καίνε μικρά κομμάτια γης, να τα καλλιεργούν για κάποιο μικρό διάστημα και μετά να τα αφήνουν ακαλλιέργητα για μεγαλύτερο. Η μέθοδος αυτή ακολουθείται χιλιά-

δες χρόνια και δεν εξαντλεί τις φυσικές πηγές. Από την άλλη, οι μαλαισιανοί άποικοι χρησιμοποιούν τη φωτιά και την πλήρη ξύλευση των δασών για να κάνουν χώρο για νέους οικισμούς, καθώς τα κύρια νησιά της Ινδονησίας, η Ιάβα, το Μπαλί και το Σουλαβέσι πάσχουν από υπερπληθυσμό. Κάθε άποικος παίρνει δύο εκτάρια γης από την κυβέρνηση, που συνήθως έχει αφαιρεθεί από τους αυτόχθονες, και επιπλέον, οι άποικοι δεν ξέρουν να το καλλιεργήσουν, καθώς αυτή η γη έχει ειδικές απαιτήσεις. Μόνο στα νότια του Καλιμαντάν έχει αποψιλωθεί έκταση ενός εκατομμυρίου εκταρίων για να υποδεχτεί 60 χιλιάδες οικογένειες αποίκων. Το πρόγραμμα εποίκισμού χρηματοδοτείται από την Παγκόσμια Τράπεζα και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Φαίνεται όμως ότι ούτε αυτή είναι η αιτία των πυρκαγιών. Φωτογραφίες που πάρθηκαν από δορυφόρους, συγκρινόμενες με τους χάρτες περιοχών των ποίων η ξύλευση είχε παραχωρηθεί σε εταιρίες, οδήγησε τους ειδικούς στο συμπέρασμα ότι το 90 % των πυρκαγιών έχει προκληθεί από αυτές. Αφού κόψουν τα εμπορικά δέντρα, βάζουν φωτιά για να καθαρίσουν την περιοχή, μια και αυτή είναι η φτηνότερη μέθοδος. Το κράτος κάνει τα στραβά μάτια, αν και αυτή η μέθοδος είναι απαγορευμένη, γιατί έχει τεράστια κέρδη από την παραχώρηση δασών σε εταιρίες ξυλείας. Η Ινδονησία παράγει ετήσια 37 εκατομμύρια κυβικά μέτρα ξυλείας, για να παραχθεί η οποία εξαφανίζεται το 2 % των δασών της. Για σύγκριση, οι Φιλιππίνες παράγουν μόλις τρία εκατομμύρια κυβικά μέτρα ξυλείας το χρόνο. Σχεδόν κάθε μέτρο δάσους έχει ήδη παραχωρηθεί για εκμετάλλευση. Ακόμη και η Ιρίαν Jaya, πατρίδα των Παπούα, έχει παραχωρηθεί σε εταιρίες ξυλείας και εξόρυξης ορυκτών. Υπολογίζεται πως με αυτό το ρυθμό το 43 % των ειδών χλωρίδας και πανίδας της νοτιοανατολικής Ασίας θα έχει εξαφανιστεί μέχρι το τέλος του αιώνα.

Ο Γ.Γ. της Διεθνούς Αμνηστίας στον Mumia Abu Jamal

Στις 25 Νοεμβρίου, ο γ.γ. της Διεθνούς Αμνηστίας, Pierre Sané, επισκέφτηκε τους θανατοποινίτες στις φυλακές της Πενσυλβάνια, Mumia Abu Jamal και Scott Blystone. Αμέσως μετά την επίσκεψη δήλωσε τον αποτροπιασμό του για τις συνθήκες κράτησης των μελλοθανάτων, στη φυλακή υψίστης ασφάλειας Supermax, όπου κρατούνται οι περισσότεροι μελλοθάνατοι.

"Η πτέρυγα μελλοθανάτων στην Πενσυλβάνια μοιάζει και δίνει την αίσθηση νεκροτομείου. Τα πάντα είναι αυτοματοποιημένα, δεν υπάρχει άνθρωπος πουθενά. Από τη στιγμή που φτάνει ο καταδικασμένος, η πολιτεία προσπαθεί να τον σκοτώσει αργά, συστηματικά - πρώτα ψυχικά και μετά σωματικά".

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες των κρατούμενων, αυτές οι προσπάθειες περιλαμβάνουν κακοποίηση από τους φρουρούς, απομόνωση, συνεχή στέρηση δικαιωμάτων, απρόκλητες τιμωρίες και παρενόχληση των επισκεπτών, στους οποίους συχνά απαγορεύεται η είσοδος στις φυλακές.

Οι κρατούμενοι μίλησαν για την εμπειρία της καταδίκης σε θάνατο. Ο Mumia είπε: "Υπάρχουν έξι κελιά, κλουβιά καλυμμένα με πλαστικό. Μπροστά στο καθένα υπάρχει ένα κουτί που περιέχει την τηλεχειριζόμενη κάμερα με την οποία μας παρακολουθούν, 24 ώρες το 24ωρο. Ο φρουρός που μας παρακολουθούσε αντικαταστάθηκε από μια απρόσωπη κάμερα. Είναι όλα μέρος της διαδικασίας απανθρωποποίησης".

Ο Scott Blystone είπε: "Έρχονται στο κελί σου. Καταλαβαίνεις ότι φέρνουν το ένταλμα (εκτέλεσης), επειδή είναι πολύ ευγενικοί. Έρχονται με δώδεκα φρουρούς. Σου βάζουν χειροπέδες, ζώνη, αλυσίδες στα πόδια. Ακούς την καρδιά σου να χτυπάει καθώς ελέγχουν τις φλέβες σου για να δουν αν αντέχουν τη βελόνα της ένεσης [που θα σε σκοτώσει. Σου παίρνουν τα μέτρα για το νεκρικό κοστούμι. Παίρνουν τηλέφωνο την οικογένειά σου και της λένε από που θα παραλάβει το πτώμα".

Οι δικηγόροι είπαν ότι ο κυβερνήτης της πολιτείας υπογράφει τα εντάλματα εκτέλεσης, ενώ ακόμη εκκρεμούν οι εφέσεις των καταδικασμένων. Αυτή η διαδικασία είναι σαν βασανιστήριο. Κάθε φορά που υπογράφεται ένα ένταλμα από τον κυβερνήτη, κάποιοι συγγενείς δέχονται ένα τηλεφώνημα που τους ανακοινώνει ότι ο άνθρωπός τους θα πεθάνει.

Ο γ.γ. της Διεθνούς Αμνηστίας δήλωσε ιδιαίτερα προβληματισμένος που οι φυλακές κατάσχεσαν κάποιες σημειώσεις που είχε φέρει στο επισκεπτήριο ο Blystone, όπου περιέγραφε κακοποίηση από φυλακές και ανέφερε τα ονόματά τους. Τώρα, υπάρχει σοβαρή πιθανότητα να υποστεί αντίποινα για όσα αναφέρει σε αυτές.

Ο Pierre Sané δήλωσε πως η Διεθνής Αμνηστία έχει σοβαρές αμφιβολίες για το κατά πόσο ήταν δίκαιη η δίκη και καταδίκη του Mumia Abu Jamal, και εξετάζει αν είναι σύμφωνη με τους διεθνείς κανόνες δικαίου. Φοβάται πως η καταδίκη του ήταν αποτέλεσμα της ρατσιστικής προκατάληψης που φαίνεται πως χαρακτηρίζει τις περισσότερες καταδίκες σε θάνατο στην Πενσυλβάνια.

Ακόμη, δήλωσε αγανακτισμένος που φτωχοί κατηγορούμενοι, όπως ο Scott Blystone, δεν έχουν τα μέσα να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, ακόμη κι όταν κινδυνεύει η ζωή τους. Ο Blystone εκπροσωπήθηκε στη δίκη του από έναν ασκούμενο εδώ και τρεις μήνες, χωρίς καθόλου πείρα σε υποθέσεις δολοφονίας, που παρέλειψε να παρουσιάσει στο δικαστήριο κρίσιμα στοιχεία που θα μπορούσαν να είχαν γλυτώσει τον πελάτη του. "Το σύστημα δεν δούλεψε για τον Scott Blystone, όπως δεν δουλεύει καθημερινά για πολλούς φτωχούς ανθρώπους, που δεν έχουν χρήματα για επαρκή νομική εκπροσώπηση", δήλωσε ο Sané.

Απηύθυνε έκκληση προς τον κυβερνήτη και το γενικό εισαγγελέα να ερευνήσουν τη ρατσιστική και άδικη επιβολή της θανατικής ποινής στην πολιτεία της Πενσυλβάνια και να παγώσουν όλες τις εκτελέσεις. Η Ένωση Δικηγόρων της Φιλαδέλφειας, η μεγαλύτερη της πολιτείας, υποστήριξε την αναστολή όλων των εκτελέσεων, εκφράζοντας τις ανησυχίες της πως η θανατική ποινή πιθανότατα επιβάλλεται σε ανθρώπους που δεν είχαν επαρκή νομική υποστήριξη, και επιπλέον υπάρχει και φυλετική ανισότητα στην επιβολή της.

Μολότοφ στα γενέθλια του Πινোসέτ

Τουλάχιστον 26 άτομα τραυματίστηκαν και 120 συνελήφθησαν την Τρίτη στο Σαντιάγο, πρωτεύουσα της Χιλής, όταν διαδηλωτές κατά του πρώην δικτάτορα Πινোসέτ, που γιόρταζε τα 82α γενέθλιά του συγκρούστηκαν με την αστυνομία, ρίχνοντας πέτρες και μολότοφ. Η αστυνομία χρησιμοποίησε πυροσβεστικές αντλίες και δακρυγόνα και την επόμενη μέρα ανακοινώθηκε από τις τοπικές αρχές ότι θα γίνει έρευνα για τις καταγγελίες αστυνομικής βιαιότητας κατά τη διάρκεια των επεισοδίων.

Ο Πινোসέτ σκοπεύει να αποσυρθεί του χρόνου από την ηγεσία του στρατού, στην οποία βρίσκεται εδώ και 25 χρόνια, για να πάρει μια θέση στη Γερουσία, θεσμό που καθιέρωσε ο ίδιος και όπου το δικαίωμα συμμετοχής έχουν όλοι οι πρώην πρόεδροι. Μετά τα επεισόδια, προειδοποίησε τους αντιπάλους του πως ο στρατός γνωρίζει ποιοι είναι, και ότι οποιαδήποτε επίθεση κατά αξιωματικού θα θεωρηθεί επίθεση κατά του στρατού.

Ο Πινোসέτ, αν και έχει αποσυρθεί από την "προεδρία" εδώ και οκτώ χρόνια, εξακολουθεί να παίζει ενεργό ρόλο στην πολιτική και οικονομική ζωή της Χιλής, προκαλώντας έντονες αντιδράσεις. Ήταν δικτάτορας της χώρας από το 1973 μέχρι το 1990. Ανθρωπιστικές οργανώσεις υπολογίζουν σε περίπου 3.000 τις δολοφονίες αντιφρονούντων σε αυτό το διάστημα. Εναντίον του δεν απαγγέθηκαν ποτέ κατηγορίες, μια και εξακολουθεί να διατηρεί έλεγχο στον κρατικό μηχανισμό. Πάντως, ένα ισπανικό δικαστήριο επιδιώκει να τον δικάσει για γενοκτονία.

Αναβρασμός στις φυλακές της Λ. Αμερικής

Τουλάχιστον 25 κρατούμενοι σκοτώθηκαν την τελευταία εβδομάδα σε φυλακές στη Βενεζουέλα, ενώ είναι άγνωστο πόσα θύματα υπήρξαν μετά από έκρηξη σε φυλακή του Καρακάς την Τετάρτη. Την έκρηξη προκάλεσε χειροβομβίδα που σύμφωνα με μάρτυρες κρατούσε ένας κρατούμενος. Δεκαπέντε άτομα μεταφέρθηκαν σε τοπικά νοσοκομεία. Έξω από τη φυλακή, όπου είχαν συγκεντρωθεί πολλοί συγγενείς των φυλακισμένων έγινε ανταλλαγή πυροβολισμών μεταξύ αγνώστων. Τη Δευτέρα, τέσσερις κρατούμενοι βρέθηκαν νεκροί με τραύματα από σφαίρες σε άλλη φυλακή. Την επόμενη μέρα, έγινε αλλού σύγκρουση μεταξύ κρατούμενων με αποτέλεσμα πέντε νεκρούς και 29 τραυματίες, ενώ την ίδια μέρα, 16 άτομα πέθαναν μετά από πυρκαγιά σε φυλακή υψίστης ασφάλειας του Μαρακάμπο, που σύμφωνα με την επίσημη ανακοίνωση, προκλήθηκε από βραχυκύκλωμα.

Οι φυλακές της Βενεζουέλας, όπως και στις πε-

ρισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής, έχουν πολλαπλάσιους κρατούμενους από όσους έχουν σχεδιαστεί να συντηρούν, με αποτέλεσμα πολύ κακές συνθήκες διαβίωσης και συνεχή βία και επείσοδια. Από το 1958, επτά φυλακές στη χώρα έχουν κλείσει, ενώ ο αριθμός των φυλακισμένων έχει διπλασιαστεί. Σε σύγκρουση μεταξύ συμμοριών στη φυλακή La Sabaneta, το 1994, σκοτώθηκαν περισσότερα από 100 άτομα. Πέρσι, φυλακές έβαλαν φωτιά στη φυλακή La Planta, σκοτώνοντας 25 κρατούμενους.

Στη Βραζιλία, έγινε την Κυριακή εξέγερση σε φυλακή κοντά στο Σάο Πάολο, όπου 113 κρατούμενοι κράτησαν 30 ομήρους για μία μέρα, ενώ στην Ονδούρα, περισσότεροι από 400 δραπετεύσαν μετά από μια σειρά εξεγέρσεων κατά τη διάρκεια των οποίων καταστράφηκαν τέσσερις φυλακές.

Πριν δύο εβδομάδες, 15 βαριά οπλισμένοι μασκοφόροι επιτέθηκαν σε φυλακή στα σύνορα των πολιτειών Τσιάπας και Ταμπάσκο, στο Μεξικό, και κατάφεραν να απελευθερώσουν 32 από τους 106 κρατούμενους, αφού εξουδετέρωσαν με γροθιές πέντε φρουρούς. 12 από τους δραπετές ξαναπιάστηκαν αργότερα από το στρατό και την αστυνομία.

τρία χρόνια μετά

- Butch, whose motorcycle is this?
- It's a chopper.
- Whose chopper is this?
- Zed's.
- Who's Zed?
- Zed's dead, baby... Zed's dead.

Quentin Tarantino, 1994

Οταν πέθανε ο Guy The Bore (λογοπαίγνιο, Guy ο Πληκτικός), ο ιταλικός ρεφορμιστικός τύπος αντέδρασε με συγκινητικούς, παραπληντικούς επιχθύνους. Καθόλου παράξενο. Οι ίδιοι φιλελεύθεροι ανακυκλωτές σκουπιδιών που αναμασούσαν τους βαρετούς δεκάριους του K. Popper ενάντια στην τηλεόραση, καθαγιάσαν τον The Bore ως προφήτη της έλευσης του Berlusconi. Για χρόνια, η αριστερή αδιανόηση μπερδεύει την έννοια του θεάματος με την εξαχρείωση της media-κυριαρχίας, ή την κυκλική ανάδυση των διαφόρων αστέρων της TV. Μια κριτική θεωρία που επιτέθηκε στη συμβατικότητα και στο σύστημα παραγωγής που μετατρέπει τον καθένα/μία σε ένα εξαχρεωμένο μέσο της κυριαρχίας, εξουδετερώθηκε από μια μετωπική (το αποτέλεσμα στη θέση του αιτίου, το φερόμενο στην θέση του φορέα). Η εξουδετέρωσή της δεν ήταν δύσκολη, λαμβάνοντας υπ' όψη τα αδιέξοδα στα οποία είχε οδηγηθεί, ωστόσο ο The Bore αξίζει κάτι περισσότερο από το να αποθηκευθεί στο πάνθεον των πρώων της αριστεράς μαζί με τον Berlinguer και τον Togliatti (σμι ή τα σαλόνια της Ελευθεροτυπίας, τις πολιτιστικές σελίδες του Πριν και τις διάφορες σκοτοβολίδες).

Η κατάχρηση του επίθετου "καταστασιακός" και του χωρίς νόημα όρου "σπουασιονισμός" οφείλεται στην έμφαση που δόθηκε στην ανάλυση του Debord για το θέαμα. Το savoir vivre, η επανάσταση της καθημερινής ζωής, η ψυχογεωγραφία και η ενιαία πολεοδομία, με λίγα λόγια όλο το φάσμα των άμεσων και πρακτικών δραστηριοτήτων που πρότειναν οι καταστασιακοί ελάχιστα λήφθηκαν υπ' όψη. Σήμερα "καταστασιακό" είναι ό,τι είναι γραμμένο σε σχιζο-επιγραμματικό στυλ. Το "καταστασιακό" έγινε ένα passe-partout για κάθε πόρτα, από τον κακοχωνέσιμο ντανταϊσμό μέχρι τον απλοϊκό τεχνολογικό χιλιισμό. Σε ένα μηδενιστικό κόσμο, κάθε τι αληθινό, είναι "καταστασιακό".

Δεν ήταν όμως ο ίδιος ο Debord που αντάλλαξε την φήμη του με αυτήν της μισητής Κασσάνδρας; Δεν ήταν η δική του στάση που επέτρεψε το καλύτερο από τα έργα του να μετατραπεί σε Ταλμούδ; Δύο χρόνια πριν το θάνατό του, στην εισαγωγή της τρίτης γαλλικής έκδοσης της "Κοινωνίας του Θεάματος", αντιμετώπισε την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ με μια απλή υπενθύμιση των λακωνικών θέσεων 58 και 111, γραμμένες 1/4 του αιώνα πριν, λες και αυτά είναι όσα θα μπορούσαν να ειπωθούν για το ζήτημα, με την "Κοινωνία του Θεάματος" στο ρόλο των προφητειών του Νουστράδαμου. Την τελευταία δεκαετία της ζωής του, ο The Bore προσπαθούσε ακατάπαυστα να δώσει στο θεατρικό του προσωπείο μια θέση στην ιστορία. Όπως οι φυλακισμένοι στην "Σωφρονιστική Αποικία" του Κάφκα, εισχώρησε σ' ένα μηχανισμό που αποτύπωνε στο σώμα του όχι μόνο τα έργα του (Παρατηρήσεις για τη Δολοφονία του Gerard Lebonici, Πανηγυρικός, Σχολία στην Κοινωνία του Θεάματος, Η Κακή Φήμη) αλλά και το Νόμο. Σε αυτή την περίπτωση, ο Νόμος ήταν η Ορθή Ερμηνεία, ενάντια στις συκοφαντίες και την παθητική αποδοχή της ιστορικής εμπειρίας της Ι.Σ., ενάντια στις παραπληντικές φιλοσοφιστικιστικές απόψεις. Οι ακατάπαυστες αυτοαναφορές και επαναλήψεις κρύβουν την απεγνωσμένη επιθυμία να στηθεί η κατάλληλη κακή φήμη, να διατηρηθεί η έλξη, με άλλα λόγια να συνεχιστεί ο έλεγχος χωρίς να αλλαχθεί το στυλ. Μετά την αυτοκτονία του The Bore, κληρονομήσαμε ένα σώμα κανόνων, που δεν προορίζονταν για τέτοιοι, και μαζί τους ένα σωρό προφητικούς σοληψισμούς. Κληρονομήσαμε ιερά βιβλία, και με αυτά μπορεί κανείς να κάνει μόνο δύο πράγματα: να τα πάρει κατά γράμμα και να μετατραπεί σε φονταμενταλιστή ή να τα χρησιμοποιήσει για να ισχυριστεί το σπιδήποτε, χωρίς καν να τα διαβάσει. Από πού προέρχεται αυτή η κατάληξη; Πιστεύουμε πως οφείλεται στην ανομολόγητη αποτυ-

χία της Ι.Σ., η οποία χρονολογείται πολύ πριν τη διάλυσή της το 1972, τουλάχιστον μια δεκαετία νωρίτερα, όταν το γαλλικό τμήμα, μετά την εμπειρία του λεττριισμού, πήρε την εξουσία μέσα στην Ι.Σ.

Για ποιούς λόγους και με ποιά προοπτική συστάθηκε η Ι.Σ.; Λίγοι από όσους μηρυκάζουν τη λέξη "σπουασιονισμός" είναι πραγματικά σε θέση να δώσουν μια απάντηση, η οποία ωστόσο είναι πολύ απλή: για την ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ, δηλαδή "προσωρινών πλαισίων ζωής που χαρακτηρίζονται από ανώτερη συναισθηματική ποιότητα", χρησιμοποιώντας την ενωτική πολεοδομία, τη "νέα" αρχιτεκτονική, την ψυχογεωγραφική εξερεύνηση. Ο απώτερος στόχος ήταν "η επιινόηση ουσιαστών νέων παιχνιδιών (...) η αύξηση των μη-τετριμμένων όψεων της ζωής και η όσο το δυνατόν ελαχιστοποίηση της πλήξης (...) το στοιχείο να είναι πάντα μπροστά στις αλλαγές, (...) η χρήση όλων των υπεράνω της πολιτικής μέσων για την καταστροφή της αστικής ιδέας για την ευτυχία". Η ανακάλυψη νέων μέσων δράσης "εύκολα αναγνωρίσιμων στην κυρίαρχη κουλτούρα και συνήθειες, εφάρμοσμένων όμως στην προοπτική της αλληλεπίδρασης όλων των επαναστατικών αλλαγών". Η σημερινή τετριμμένη σημασία της λέξης "καταστασιακό" ελάχιστη σχέση έχει με αυτό το πρόγραμμα. Η παραφθορά της λέξης ακολούθησε την αντίστοιχη πορεία της Ι.Σ. Όπως είναι γενικά γνωστό, από το 1957 και ύστερα, η Ι.Σ. συμπεριφερόταν ως σχέση, καταγγέλοντας και διαγράφοντας μέλη ενώ η θεωρία είχε με κραυγαλέο τρόπο διαχωριστεί από την πράξη, ώπου τελικά η οργάνωση απέμεινε με δύο μόνο μέλη, τον Debord και τον Sanguinetti και η διάλυση της ανακοινώθηκε το 1972, με τη "Δημόσια Εγκύκλιο για το Πραγματικό Σχίσμα στη Διεθνή". Οι ακατάπαυστες διαγραφές ουσιαστικά πηθίκιζαν το κίνημα των σουρρεαλιστών, η κληρονομιά του οποίου είχε εισαχθεί από το γαλλικό τμήμα, μαζί με τη δικαστική φρασεολογία, τυπική κάθε πρωτοπορίας. Όστόσο, το 1958, ο Debord έγραφε στην "Αναφορά για την Κατασκευή Καταστάσεων και τις Συνθήκες Οργάνωσης και Δράσης της Διεθνούς Καταστασιακής Τάσης" (από όπου προέρχονται και τα παραπάνω αποσπάσματα) πως "πρέπει να εξαφανιστούν με σχεταρισμό που εμποδίζει την ενότητα δράσης με πιθανούς συμμάχους για συγκεκριμένους στόχους και αποτρέπει την διείσδυσή μας σε παράλληλες οργανώσεις".

Το γαλλικό τμήμα από την αρχή ξεχώριζε για την παρανοϊκή και συνωμοσιολογική ακαμψία. Περίμεναν ενέσεις Χεγκελιανών στεροϊδών για να δυναμώσει η θεωρία και διέγραφαν μέλη με απίστευτες προφάσεις. Στο τέλος, δεν καλλιεργούσαν τίποτα περισσότερο από τον θαυμασμό και την παθητικότητα, για τα οποία κατηγορούσαν όλους τους άλλους εκτός από τον εαυτό τους.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Το ολλανδικό και το ιταλικό τμήμα υποβαθμίστηκαν και διώχτηκαν πριν το 1960. Ο δανός Asger Jorn, ένα από τα σημαντικότερα μέλη της Ι.Σ. τα κείμενα του οποίου προκαλούν και σήμερα αίσθηση, παραιτήθηκε το 1961. Η γερμανική ομάδα SPUR που είχε προκαλέσει αρκετά σκάνδαλα εξοργίζοντας ευθέως το πολιτισμικό κατεστημένο της Γερμανίας, επιτέθηκε στο γαλλικό τμήμα κατά τη διάρκεια του 4ου συνεδρίου της Ι.Σ. (Λονδίνο, 24-28/9 1960) και στους επόμενους 16 μήνες ανέπτυξε την πιο έντονη δραστηριότητα. Διαγράφηκε συνολικά το Γενάρη του 1962, όταν αρνήθηκε να παραδώσει την σύναξη του περιοδικού της στο Παρίσι. Το Μάρτη του 1962, τα διαγραμμένα τμήματα της σκανδιναβίας και της Γερμανίας ίδρυσαν την "2η Ι.Σ."

Το γαλλικό τμήμα απέδιδε με πομπώδη τρόπο τις διαγραφές στη σύγκρουση ανάμεσα στην "επαναστατική" και την "καλλιτεχνική" πτέρυγα. Σε ότι αφορά την τέχνη, η Ι.Σ. είχε ελαχίστως λιγότερο ιδεαλιστικές θέσεις απ' ό,τι η "2η Ι.Σ.", ενώ και οι δύο διεκδικούσαν πως ήταν επαναστατικές. Οπωσδήποτε η Ι.Σ. εξέδιδε πιο συνεκτικές και ριζοσπαστικές διακηρύξεις, απαιτώντας τη δημιουργία εργατικών συμβουλίων, αν και ουδέποτε έκαναν κάτι για να θέσουν τις διακηρύξεις σε εφαρμογή. Η "2η Ι.Σ." δεν διέθετε μια συμπαγή θεωρία (πιθανώς για να αποφύγουν το δο-

Guy Debord is really dead

Nunc est vivendum

ματισμό των γάλλων ξαδερφιών τους) και στόχευε στην ενωτική πολεοδομία και την πειραματική συμπεριφορά. Και τα δύο κομμάτια κληρονόμησαν τμήματα μόνον του αρχικού καταστασιακού προγράμματος, και τα δύο κομμάτια απέτυχαν. Η Ι.Σ. φαίνεται να είχε μεγαλύτερη σχέση με το κίνημα του 1968, αυτό όμως οφείλεται σε μια εκ των υστέρων κρίση. Το πασιγνώστο (και υπερεκμεταλλευμένο) σκάνδαλο του Στρασβούργου το 1966, σίγουρα ενέπνευσε αυτούς που δυο χρόνια αργότερα ξήλωναν τα πλακόστρωτα στο Παρίσι και οι καταστασιακοί προσέφεραν μερικά από τα καλύτερα συνθήματα εκείνων των ημερών. Ωστόσο ο ρόλος τους στα γεγονότα έχει υπερεκτιμηθεί. Αν είχαν παίξει έναν τόσο καθοριστικό ρόλο, τότε πως εξηγείται η άγνοια των μαοϊκών και των τροτσκιστών στους επόμενους μήνες και η κρίση στο εσωτερικό της Ι.Σ. που οδήγησε στη διάλυσή της 3 χρόνια αργότερα; Στην πραγματικότητα, όταν ξέσπασαν τα γεγονότα του Μάη του '68, η Ι.Σ. είχε ήδη εγκλωβιστεί στη δίνη των αντιφάσεων, από την οποία τα δομικά της προβλήματα δεν της επέτρεψαν ποτέ να ξεφύγει. Οι γάλλοι σύντροφοι της "Encyclopédie des Nuisances", των οποίων η συνολική άποψη για την Ι.Σ. διαφέρει από την δική μας, έχουν παρουσιάσει με άριστο τρόπο αυτές τις αντιφάσεις: "Η θεωρία των καταστασιακών ασκούσε κριτική στην πολιτική χωρίς να ασχολείται με τα μέσα της επαναστατικής πραγματοποίησής της (αφήνοντας αυτό το έργο στα εργατικά συμβούλια, τα οποία μακράν απέχον από την ιδρυση τους). Ως συνέπεια, η θεωρία τους ήταν ανύπαρκτη στον τομέα της τακτικής και των απαραίτητων προσπαθειών, τόσο εξωτερικά (η σύγκλιση μιας υπό διαμόρφωση ριζοσπαστικής θεωρίας με την ριζοσπαστική πρακτική, που παρέμενε αποσπασματική και ατελής) όσο και εσωτερικά (οι μέθοδοι οργάνωσης που θα επέτρεπαν τη συνεκτική αφομοίωση της κριτικής). Ο μύθος της συνολικής σύνθεσης θεωρίας και πρακτικής που η Ι.Σ. πίστευε πως είχε υλοποιήσει και ο μύθος μιας επανάστασης η οποία αΐφνης θα μετέδιδε στην κοινωνία αυτή τη σύνθεση θεωρίας και πρακτικής (ο δεύτερος μύθος ως συνέπεια του πρώτου) εμπόδιζαν τους καταστασιακούς να πράξουν αυτά που θα έπρεπε (...)".

Μετά το σχίσμα, και οι δύο Ι.Σ. συνέχισαν να χρησιμοποιούν τα σκάνδαλα ως πολιτικό μέσο. Το διάσημο σκάνδαλο του Στρασβούργου επέτρεψε τους παρισινούς να αυτοκαθαγιαστούν μέσα στα γεγονότα του '68, ωστόσο η λιγότερο γνωστή δράση αρκετών από τα διαγραμμένα μέλη είχε σημαντική αν και έμμεση συνεισφορά στο κίνημα του '68 στη Γαλλία και σε όλο τον κόσμο. Ο Dieter Kunzelmann, πρώην μέλος του SPUR και των Spectacular Times, ήταν από τους ιδρυτές της "Kommune 1" στο δυτικό Βερολίνο που βοήθησε το κίνημα στη Γερμανία να υιοθετήσει αντιεξουσιαστικές κατευθύνσεις. Λίγα χρόνια πριν, ο Constant (τον οποίο ο Debord χλεύαζε με δριμύτητα, μερικές φορές σωστά) έπαιξε σημαντικό ρόλο στη δημιουργία του κινήματος των PROVOS στο Άμστερνταμ, το οποίο προσέφερε αποτελεσματικές και απρόβλεπτες μεθόδους δράσης, μέχρι τη στιγμή που το οικειοποιήθηκαν θεσμικοί μηχανισμοί της πόλης. Στο Λονδίνο, οι King Mob εξέδωσαν σημαντικά φυλλάδια και δημιούργησαν αρκετά γεγονότα: προκαλούσαν οδομαχίες στέλνοντας ψεύτικες ειδήσεις στις εφημερίδες ή λεηλατούσαν καταστήματα μεταμφιεσμένοι σε ομάδες κρούσης αγιοβασιλίων. Αν το σύνολο του καταστασιακού προγράμματος είχε διαχυθεί στους κοινωνικούς αγώνες, θα είχε επιταχύνει τις εξελίξεις,

όμως η αποτυχία της επίθεσης στην ολότητα πρέπει να αποδοθεί στο σύνολο των καταστασιακών, συμπεριλαμβανομένων των Debord, Sanguinetti και Vaneigem.

Η μετά το '68 Ι.Σ. και ο Debord/The Bore ήταν kitsch, γιατί προσπαθούσαν να απαλλαγούν από τη μίζερια αποδίδοντας ό,τι θεωρούσαν φτωχό και κακής ποιότητας πάντοτε στους άλλους: στην ηλιθιότητα των φιλοσοφιστικιστών, την ανικανότητα των πρώην μελών, την "καθυστερήση" του κινήματος σε σχέση με το καταστασιακό πρόγραμμα κ.ο.κ. Αποκορύφωμα του kitsch ήταν η "Εγκύκλιος για το Πραγματικό Σχίσμα στη Διεθνή", μια ελεύθερη πτώση στον γκρεμό του δογματισμού, όπου η ιστορία κρίνεται σύμφωνα με εξωτερικούς κανόνες (τη συμβουλευτική τελεολογία). Το ευρύ και ενεργό κίνημα ανατροπής κρίνεται από την άποψη της καθυστέρησής του σε σχέση με το ιστορικό πρόγραμμα των καταστασιακών, ούτε στο ελάχιστο αυτή η "καθυστερήση" δεν αντιμετωπίζεται ως κριτική του προγράμματος (ιδίως της αφηρημένης γενικολογίας του), λες και το μόνο που ωφείλει να κάνει το κίνημα ήταν να ακολουθήσει το σχέδιο που είχε εκ των προτέρων καταστρωθεί, λες και η επαναστατική θεωρία δεν έχει τίποτα να διδαχτεί από το επαναστατικό κίνημα. Η πομπώδης φρασεολογία υπάρχει για να εξασφαλιστεί πως οι συγγραφείς της "Εγκυκλίου" δεν ευθύνονται για την μαξιμαλιστική στενομυαλιά τους. Οι αναφορές στη "ελκυστικότητα" της Ι.Σ. και η περιχαράκωση στο πρόγραμμά της δεν αποτελούν "τμήμα της ιστορικής της επιτυχίας" αλλά απόδειξη της αποτυχίας της να συντονιστεί τη θεωρία, την πράξη και την οργάνωση. Στην τελευταία θέση της "Εγκυκλίου" αναφέρεται πως η Ι.Σ. δεν μπορούσε να είναι "πάνω από την εποχή της", μια καθυστερημένη διαπίστωση για ανθρώπους που για χρόνια συμπεριφέρονταν λες και ό,τι συνέβαινε δεν συνέβαινε παρά μόνο για να επιβεβαιώσει την ορθότητα των θεωριών τους. Επιπλέον, η Ι.Σ. για χρόνια έκανε ό,τι μπορούσε για να είναι ελκυστική και στη συνέχεια, με μια συμπεριφορά σαπουνόπερας, απωθούσε τους μνηστήρες της για να κεντρίσει τον πόθο τους. Μια βδομάδα μετά το θάνατο του Debord, στις 4 Δεκέμβρη του 1994, ο Enrico Ghezzi (ένας άνθρωπος σχετικά αξιολογός), έγραψε στην εφημερίδα "Il Manifesto": "Η είδηση για το θάνατο του Debord μου φάνηκε μια απάτη, μια εκτροπή του θανάτου του από τον ίδιο. Για να τον κάνει ακόμα πιο αναληθή απ' ό,τι ήδη είναι, προκαλώντας τον πάνω στον τάφο των media. Για να δώσει ένα τέλος στην εικόνα του, όχι στον χρόνο του. Για να δώσει ένα τέλος στον εαυτό του". Είχα μια πολύ διαφορετική εντύπωση. Ο The Bore δεν είχε πλέον επιλογή, είχε διαλέξει πάνω από τρεις δεκαετίες πριν, προετοιμαζόμενος προσεχτικά για την στιγμή που θα τελείωνε ο χρόνος του, όταν η deboredom θα είχε κυριαρχήσει και το μόνο που θα του απέμενε για να του δώσει, αργά η γρήγορα, ένα τέλος, θα ήταν η εικόνα του.

Ελεύθερη μετάφραση αποσπασμάτων του κειμένου "Guy Debord is dead-Nunc est bibendum", που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Crash το Γενάρη του 1995. Ως όνομα συγγραφέα υπάρχει η υπογραφή Luther Blissett, ένα όνομα που, με αφετηρία την Ιταλία χρησιμοποιείται από άτομα και ομάδες που σπέρνουν ψευδείς ειδήσεις, κυκλοφορούν παραποιημένα mainstream έντυπα κτλ. Το πλήρες κείμενο υπάρχει στην ηλεκτρονική σελίδα www.nothingness.org

Στην ψυχή ο φόβος στο μυαλό ο μεσαίωνας ... και στην κατάψυξη το πάθος

Έχοντας κάθε λόγο να μην δεχόμαστε την αλήθεια των ειδικών και να μην πιστεύουμε τους ειδικούς της αλήθειας (επιστήμονες, ΜΜΕ και δημοσιογράφους, παπάδες, υπουργεία "υγείας"), δε θα μπορούσε να 'ταν αλλιώς και σ' ένα θέμα που όπως (λαθεμένα) λένε "μας αφορά όλους".

Ο λόγος για το AIDS.

Κανείς δεν ξέρει ποιά είναι η αλήθεια για το AIDS.

Πάντως τα ψέμματα για αυτό είναι πολλά.

Το σύνδρομο επίκτητης ανοσοανεπάρκειας (AIDS) δεν αποτελεί ξεχωριστή κλινική οντότητα με συγκεκριμένη παθολογοανατομική εικόνα. Η διάγνωση AIDS σημαίνει τουλάχιστον 1 από 30 περίπου σπάνιες αρρώστιες (στις οποίες προστίθενται από τους "ειδικούς" κατά καιρούς καινούργιες αρρώστιες) **συν** ανίχνευση στον ορό του ασθενούς αντισωμάτων ειδικών(;) για τον ιό HIV. Χωρίς την ανίχνευση αυτών των αντισωμάτων η κάθε μια από αυτές τις αρρώστιες είναι απλώς αυτή η αρρώστια, π.χ.:

πνευμονοκύστη carinii + αντισώματα HIV=AIDS
πνευμονοκύστη carinii-αντισώματα HIV=πνευμονοκύστη carinii

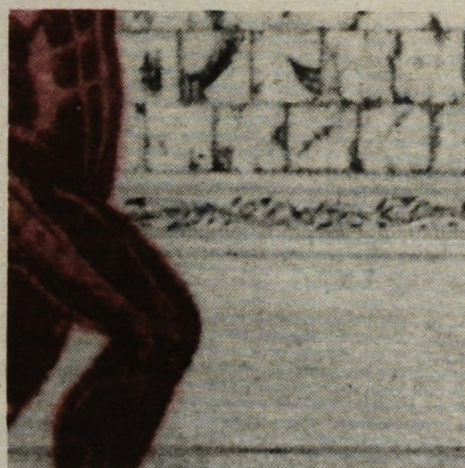
Τον ακρογωνιαίο λίθο του οικοδομήματος AIDS αποτελεί η ύπαρξη του ιού HIV. Ακριβώς η ύπαρξη αυτού του ιού HIV και κατά συνέπεια η αιτιολογική του σχέση με το AIDS, αμφισβητείται τα τελευταία χρόνια τόσο από επιστήμονες όσο και από ανθρώπους που θέτουν την κοινωνική διάσταση του φαινομένου AIDS.

Ένας από αυτούς τους επιστήμονες είναι το πρώην αγαπημένο παιδί του αμερικάνικου υπουργείου υγείας Peter Duesberg, γνωστός από την υποψηφιότητά του για νόμπελ για την έρευνά του για τα ογκογονίδια. Μόλις δήλωσε την αντίθεσή του σ' αυτό που παρουσιαζόταν ως επίσημη ιατρική άποψη, ότι δηλαδή υπάρχει ένας ιός στον οποίο οφείλεται το AIDS, κόπηκαν αυτομάτως τα κονδύλια που πριν αφειδώς του παρέχονταν για την έρευνά του. Τα ίδια γίνανε και στην γερμανία με τον γιατρό Χάμερ, από τον οποίο αφαιρέθηκε η άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος επειδή τόλμησε να δηλώσει ότι η ασθένεια μπορεί να οφείλεται στον ψυχισμό των ασθενών. Γενικά υπάρχουν πολλές θεωρίες για την αιτία του AIDS. Ενδεικτικά, για το AIDS στους ομοφυλόφιλους στις ΗΠΑ ενοχοποιείται ο τρόπος ζωής, δηλαδή συνδυασμός υπερβολικής λήψης φαρμάκων (αναβολικών, ναρκωτικών κλπ), επανειλημμένες αντιμικροβιακές θεραπείες για αφροδίσια νοσήματα, συνεχής έκθεση στον θόρυβο των clubs (αποδειγμένη σχέση των db με βλάβη του ανοσοποιητικού) και του έντονου στρες λόγω του κοινωνικού αποκλεισμού. Υπάρχουν οργανώσεις που αμφισβητούν την ύπαρξη του ιού και προσφέρουν μεγάλα χρηματικά ποσά για μια ηλεκτρονική φωτογραφία του.

Το τεστ Western Blot που θεωρείται διαγνωστικό για το AIDS έχει το εξής οξύμωρο: επειδή τα κριτήρια για τη θετικότητά του είναι διαφορετικά από χώρα σε χώρα, ένα άτομο οροθετικό σε μία χώρα μπορεί να μετατραπεί σε οροαρνητικό σε μια άλλη χώρα με μεγαλύτερο επιπολασμό του AIDS.

Όσο για την προέλευση του AIDS, παρουσιάζονται πάντα σαν μια ασθένεια που "μας ήρθε" από την αφρική (πράσινοι, κίτρινοι, μωβ πίθηκοι...) και εξαπλώθηκε στην "υγιή και ευημερούσα" δυτική κοινωνία από "περιθωριακές ομάδες", κυρίως από ομοφυλόφιλους και χρήστες ενδοφλέβιων ναρκωτικών. Οι μαύροι και οι ομοφυλόφιλοι φαίνεται να φταίνε για όλα και πάλι... ο ρατσισμός σε όλο του το μεγαλείο. Ενώ κανείς δεν μιλάει (αν τελικά πρόκειται για ιό) για τα διάφορα εργαστήρια βιολογικού πολέμου, όπως π.χ. αυτό στο Fort Detrich στις ΗΠΑ, με αρκετούς επίσημους θανάτους. Αν πάλι δεν πρόκειται για ιό, τότε γιατί να μην ενοχοποιηθούν για την πτώση της λειτουργίας του ανοσοποιητικού η μόλυνση του περιβάλλοντος και ο τρόπος ζωής στη Δύση, η πείνα και η ανέχεια στον "τρίτο κόσμο";

Ένας άλλος μύθος που καλλιεργήθηκε από την αρχή, είναι ότι το AIDS αποτελεί την "μάστιγα του αιώνα", μια καινούργια πανδημία που θα έπαιρνε εκρηκτικές διαστάσεις μέσα σε λίγα χρόνια. Τα πράγματα όμως δεν ήρθαν έτσι και οι προβλέψεις για την μελλοντική εξάπλωση γίνονται όλο και πιο ήπιες. Ούτε για την "μάστιγα του αιώνα" πρόκειται, μιας και στο AIDS οφείλονται συντριπτικά λιγότεροι θάνατοι από ότι στους πολέμους αυτού του αιώνα, την πείνα στο "τρίτο κόσμο", τα τροχαία και τα εργατικά ατυχήματα στον δυτικό και, από ιατρικής άποψης τον καρκίνο και την ηπατίτιδα Β (η τελευταία μεταδίδεται, λένε, με τους ίδιους

τρόπους, αλλά εκατό φορές πιο εύκολα απ' ότι ο HIV και είναι στατιστικά πολύ πιο επικίνδυνη για θανάτους στον πληθυσμό, αλλά δεν διανοήθηκε ποτέ κανείς να μιλήσει για την "μάστιγα της ηπατίτιδας Β). Το 1993, στις ΗΠΑ, η πιθανότητα ενός ετεροφυλόφιλου μη χρήστη ενδοφλεβίων ναρκωτικών να νοσήσει από AIDS, ήταν η ίδια με εκείνη που είχε να χτυπηθεί από κεραυνό!...

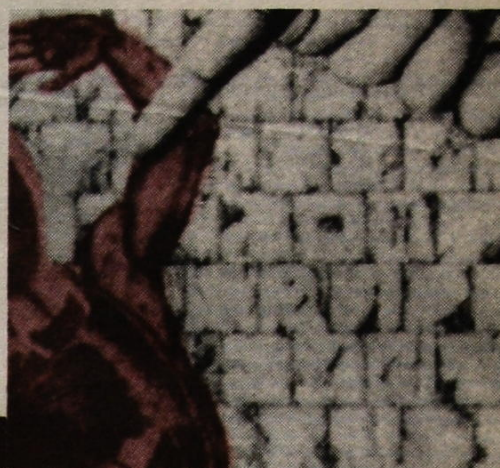
Το AIDS, ως η ασθένεια της μεταμοντέρνας εποχής, δεν θα μπορούσε να είναι αυτό που θέλουν χωρίς την βοήθεια των ΜΜΕ. Με συνέπεια τύπου, το 1984, ο απατεώνας Γκαλό παρουσιάζει στην γαλλία για πρώτη φορά την καινούργια ασθένεια AIDS. Ούτε σε ιατρικά περιοδικά, ούτε σε συνέδρια, όπως συνηθίζεται για οποιαδήποτε καινούργια ανακάλυψη. Από τα κύρια θέματα στα δελτία ειδήσεων για πολλά χρόνια, ενώ υπουργοί, επιστήμονες και παπάδες μέσα από παραθυράκια μας μιλούσαν για τον αποστειρωμένο έρωτα. Αποστειρωμένο, όπως και η γυάλινη οθόνη, όπως -γιατί όχι;- και οι άνθρωποι σιγά-σιγά. Τραγικές ιστορίες, αθώα θύματα του ιού με γυρισμένη την πλάτη

ή καλυμμένο το πρόσωπο, μοντέλα, αθλητές, σταρ της TV αντί να διαφημίζουν οδοντόκρεμες, είναι τώρα με ένα προφυλακτικό στο χέρι. Διάφορα σποτάκια για το πώς "ο Νίκος δεν πίστευε ότι..." και "η αλήθεια του AIDS". Πάντα όμως περνώντας και τα κατάλληλα μηνύματα στο τέλος από κάθε σποτάκι "ΑΠΟΧΗ, ΜΟΝΟΓΑΜΙΚΗ ΣΧΕΣΗ, ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΟ". Στο δυτικό κόσμο ίσως το AIDS χωρίς τα ΜΜΕ να απασχολούσε λιγότερο από ότι η πιτυρίδα...

Αυτό που παρουσιάζεται με δογματική βεβαιότητα, δηλ. HIV=AIDS=θάνατος, γέννησε στους ανθρώπους το φόβο μαζί με την ελπίδα για το "θαυματουργό" φάρμακο που θα τους έβγαζε από τον εφιάλτη. Αυτή την ψυχολογία ακριβώς εκμεταλλεύτηκαν οι φαρμακευτικές εταιρείες και πλάσσαν στην αγορά πανάκριβα φάρμακα και συνδυασμούς τους για την καταπολέμηση του HIV. Ειδικότερα η περίπτωση AZT, το πιο γνωστό και ευρέως χρησιμοποιούμενο φάρμακο για το AIDS. Φάρμακο που εμποδίζει την σύνθεση του DNA, επομένως και τη δημιουργία νέων κυττάρων, είχε δοκιμαστεί προ 30ετίας ως αντικαρκινικό, αλλά λόγω θανατηφόρων παρενεργειών στα πειραματόζωα δεν είχε εγκριθεί. Με την εμφάνιση του AIDS, η κατασκευάστρια φαρμακευτική εταιρεία Wellcome-Burroughs αποφάσισε να το ανασύρει και να το προτείνει αυτή τη φορά για τη θεραπεία του AIDS. Με ανεπαρκείς, χρονικά και ποιοτικά, δοκιμασίες και παράβαση του διεθνούς πρωτοκόλλου, το AZT εγκρίθηκε με μια διαδικασία "κατεπείγοντος" (δικαιολογημένη κοινωνικά από την φόρα για τον περιορισμό της "μάστιγας") από τον ΕΟΦ των ΗΠΑ το 1987. Και εδώ συνεχίζεται η ιστορία του ψεύδους που στοιχίζει ανθρώπινες ζωές:

- Το φάρμακο παρουσιάστηκε σαν να στοχεύει μόνο στα κύτταρα που υποτίθεται είναι μολυσμένα από τον ιό. Ψέμα: στοχεύει σε όλα τα κύτταρα ανεξαιρέτως και τα φονεύει προκειμένου να "πίσει" τα μολυσμένα (η λογική θυμίζει κάτι από "πονάει κεφάλι, κόβει κεφάλι").
- Με βάση τον ισχυρισμό της εταιρείας ότι η χορήγηση του AZT καθυστερεί την εκδήλωση των συμπτωμάτων του AIDS, χορηγείται όχι μόνο σε αρρώστους, αλλά και σε όλους τους ασυμπτωματικούς φορείς του ιού HIV. Για πολλούς θανάτους ανθρώπων που ενώ δεν είχαν κανένα πρόβλημα υγείας πανικοβλήθηκαν από το θετικό αποτέλεσμα ενός τεστ και πήραν AZT "για να μην αρρωστήσουν", όπως τους συστάθηκε, θεωρήθηκε υπαίτιο το AZT και εκκρεμούν μηνύσεις εναντίον της εταιρείας Wellcome-Burroughs.
- Ενώ όλα τα χημειοθεραπευτικά μέσα χρησιμοποιούνται εξ' ορισμού για περιορισμένο χρονικό διάστημα -διαφορετικά θα οδηγούσαν σε ανεπανόρθωτες βλάβες της υγείας- το AZT χορηγείται χωρίς χρονικό περιορισμό.
- Η εταιρεία Wellcome-Burroughs πρότεινε να χορηγείται το AZT γενικά σε ανοσοκατασταλμένους πληθυσμούς, π.χ. σε περιοχές του "τρίτου κόσμου". Δεν έχει σημασία αν η

ανοσοκαταστολή προέρχεται από την πείνα και την έλλειψη στοιχειωδών μέσων υγιεινής και τόσα άλλα, το AZT θα κάνει καλό. Η σκέψη είναι να προλάβουν την εκδήλωση του AIDS... (νεκροί δεν θα μπορέσουν να το εκδηλώσουν).

Η καταιγιστική προπαγάνδα της σκέψης HIV=AIDS=θάνατος, πέρα από τα τεράστια κέρδη για τις φαρμακοβιομηχανίες, χρησιμοποιείται για την αποτελεσματική άσκηση κοινωνικού ελέγχου. Για τον έλεγχο αυτό είναι πάντα απαραίτητες κοινωνικές ομάδες ("περιθωριακές" συνήθως) που θα λειτουργούν είτε σαν αποδιοπομπαίος τράγος είτε ως παράδειγμα προς αποφυγή και συμμόρφωση. Στην περίπτωση του AIDS τις ονόμασαν "ομάδες υψηλού κινδύνου". Ομοφυλόφιλοι, μαύροι, πρεζάκια ως φορείς μέχρι να αποδείξουν το αντίθετο. Καταλήψεις για να μην ανοίξει οδοντιατρείο για οροθετικούς κοντά σε σχολείο, γιατροί που αρνούνται να χειρουργήσουν οροθετικούς κλπ.

Όμως η αναγωγή της αρρώστιας AIDS σε διάστάσεις μάστιγας είναι κυρίως η δημιουργία μιας κατάστασης κινδύνου, καταστροφής, απειλής πάνω από τα κεφάλια μας, από την οποία έρχονται να μας σώσουν διάφορες συντηρητικές, ολοκληρωτικές και καταπιεστικές αξίες και αρχές. Εκεί που είχε χάσει κάθε αξιοπιστία η ιδεολογική πλέμπα του συντηρητισμού και της θρησκείας, η "μάστιγα" του AIDS θεωρήθηκε δείγμα ηθικής παρακμής, πολιτισμικής και πολιτικής διαφθοράς. Η "οργή του θεού" που ήρθε για να επιφέρει την "κάθαρση" και σαν "δίκαιη τιμωρία" για την σεξουαλική "υπερβολή" και "διαστροφή". Και η σωτηρία βέβαια είναι η επιστροφή σε πατροπαράδοτες ηθικές αξίες, στο μαντρί της οικογένειας και της θρησκείας. Ο φόβος της αρρώστιας λειτουργεί καλύτερα από την ίδια την αρρώστια. Ο φόβος αυτός συμβάλλει στην ενδυνάμωση του πολιτισμού της ιδιώτευσης, όπου τώρα πλέον οι "άλλοι" θεωρούνται δυνητικά επικίνδυνοι για την υγεία (ακόμα και μια ελάχιστη πράξη κοινωνικού αλτρουισμού, όπως είναι η αιμοδοσία, θεωρείται ύποπτη).

Αυτό θέλουν και αυτοί. Να φοβόμαστε. Να αναλάβουν μετά να μας σώσουν από τα "αδιέξοδα" και τους κινδύνους. Ιδιοτέλεια. Safe sex. Safe food. Safe life... που όμως αυτοί θα ορίζουν τί είναι σίγουρο και τί όχι. Τί είναι κανονικό και τί διαστροφή. Τί είναι καθαρό και τί όχι. Όχι μόνο για το σώμα, αλλά και για το μυαλό. Και είναι σίγουρα πως χειρότερο από μια "θετικότητα" στο σώμα, είναι η "θετικότητα" στο μυαλό. TV-positive, εθνικισμός-positive, ομαδάρα-positive, lifestyle-positive, καριέρα-positive...

Κείμενο από φυλλάδιο που μοιράζεται στη Θεσσαλονίκη